

הספרייה

אותיות של אהבה

"רענן, מצחיק, חכם ומספק עד מאוד."
Kirkus Reviews STARRED REVIEW

קייט קלייבורן

קייט קלייבורן
אחתיות של אהבה

מאנגלית: מור רוזנפלד

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

אהבות מוציאות לאור בישראל.

קייט קלייבורן אותיות של אהבה

Kate Clayborn
LOVE LETTERING

עורכת: שירי צוק
הגהות: אילת שני
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

LOVE LETTERING by Kate Clayborn
Copyright © 2020 by Kate Clayborn
Hebrew language copyright © 2025 Ahavot

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2025 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018
נרפס בישראל 2025

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2025

מסת"ב 978-965-7831-090
ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

לאימא,

שלימדה אותי כל מה שאני יודעת על להיות אומנית

פרק 1

ביום ראשון אני עובדת רק בפונטים של סנס־סריף, הפונטים הנקיים בלי הסריפים, התגים הקטנים בקצוות האותיות.

כל הכותרות באותיות מודגשות, מפני שזה מה שהלקוחה רוצה, קודקודים ובסיסים משוטחים לצורת רצפות ושולחנות גדולים לכל אות, כל אחד מהם מתפרש ומתמתח ותובע להיראות.

אני משתמשת רק באותיות גדולות, לא מפני שהיא צועקת – לפחות לא נראה לי שזו הסיבה, אם כי פעם ראיתי את בעלה נותן לזאטוטה שלהם לגימה מהקפה שלו, והמבט שהיא ירתה בו כנראה גרם לכל שערות הזקן שלו לנשור תוך שתיים־עשרה עד עשרים וארבע שעות. לא, אני חושבת שזה מפני שהיא לא אוהבת שום דבר שיוord מתחת לשורה. היא רוצה שהכול ייתחם בין הקו העליון לקו התחתון, בלי שום הסחות דעת, שום דבר שישבש לה את הריכוז או ימשוך לה את העין פתאום. דיו אפורה ושחורה, אלה הצבעים היחידים שבאים בחשבון מבחינתה, והיא מתכוונת לזה. פעם אחת העזתי לחרוג מההנחיות ושזורתי חוט זהב דקיק בקו האנכי המרכזי של כל אות, מראה בסגנון אֶרֶדְקו שכזה שהייתי בטוחה שהיא תהיה מוכנה לסבול, אבל כשהיא פתחה את היומן – שחור, גודל איי 4, דפים מנוקדים ברשת טריאנגולציה, שום דבר מיוחד או מפונפן – היא סגרה אותו אחרי פחות מעשר שניות, והחליקה אותו בחזרה אליו על פני השולחן בשתי אצבעותיה. היה ברור ששרוויל סוודר הקשמיר השחור שלה לקח חלק פעיל במפגן התוכחה. "מג", היא אמרה, "אני לא משלמת לך להיות דקורטיבית," כאילו להיות "דקורטיבית" זה בערך כמו להיות אספנית גזירי ציפורני רגליים או רוצחת שכירה.

בקיצור, מובן מאליו שהיא אשת סנס־סריף.

ואני? טוב, כשאומרים מג מקוורת, האותיות הגדולות, המודגשות, החפות מגינונים הללו, הן לא בדיוק הדבר הראשון שקופץ לך לראש. זה לא הסגנון ה – איך ניסחו את זה ב'ניו יורק טיימס' בשנה שעברה? – גחמני ושובבי? מבעבע ועולץ? חומד לצון? – בקיצור, זה לא הסגנון השובבי, העולץ והמבעבע שאני מזוהה איתו.

אבל אני מסוגלת לעשות כל דבר עם אותיות, ב'ניו יורק טיימס' כתבו גם את זה, אני יכולה לעשות מאותיות כל מה שאני רוצה, וזה מה שאנשים משלמים לי לעשות. ולכן ביום ראשון אני יושבת ועושה את זה. אני נאנחת ומשפילה מבט חלול אל הדף שמולי, ששרטטתי בו בעיפרון גרפיט – הֶסְטֶדְלֶר הוותיק ביותר שלי – את קווי הרשת ורשמתי את האותיות

מ-א-י

לקראת החודש הקרוב, בכתב שגודלו מאפשר לזרועותיה ורגליה של ה-א' להתרומם ולרדת בהתאמה מעל ומתחת לקו המרכזי.

זאת מילה כל כך... מילה כל כך קצרה, שלא צפונות בה אפשרויות רבות מדי, לא כמו הלקוחות שלי שרצו מוטיב אביבי יפה שיפתח את הגיליון החודשי שלהם, פרצי משיחות צבע גדולות וקימורים קטלניים שייצרו אמרות שפר מעודדות, שופעות עליצות, שנועדו לקדם את פני החודש החדש בכרכה. כבר הספקתי לסיים ארבעה הטריק הוא לפרוח במקום שבו שותלים אותך! שלושה פרחי אביב! וגם בקשה מיוחדת אחת: מאי מלא תאוזה, מהמטפלת המינית שיש לה משרד בפרוספקט פארק וסט, ושאמרה לי פעם שלדעתה אני צריכה לברר עם עצמי אם אוסף העטים הנרחב שלי "מסמל" משהו.

"חוץ מאת מה שאני עושה בחיים, את מתכוונת?" שאלתי אותה, והיא רק זקרה גבה שיפוטית עד מאוד, מרוטה במומחיות רבה. גבה של מטפלת מינית שיודעת בדיוק עד כמה דייט הוא מאורע נדיר בחיך. יומן הפגישות שלה כרוך עור ורוד רך עם סגירת כפתור זהב, ואני מקווה שהיא לא החמיצה את האירוניה שבדבר.

עכשיו אני נוטלת את העט האהוב עליי, מיקרון בעל חוד דקיק – שלא מסמל בשום פנים ואופן את הדייטים הפוטנציאליים שמצפים לי בעתיד – ומתופפת איתו בעצלתיים על שולחן העץ שמשמש לי משטח עבודה היום. שקט בחנות בערב יום ראשון, חצי שעה בלבד לפני שעת הסגירה. הלקוחות הקבועים שגרים בשכונה לא מגיעים הנה הרבה בסופי השבוע. הם יודעים שזה הזמן שהמקום מפוצץ במבקרים שמגיעים מעברו השני של הגשר, או בתיירים שקראו על אודות חנות מוצרי הנייר החמימה בברוקלין, שססיליה הצליחה להפוך לתחנת חובה למבקרים באזור, או לפחות לאלה מביניהם שרוצים לעשות קניות. אבל גם הלקוחות האלה כבר עזבו מזמן, עמוסי שקיות גרושות כרטיסי תזכורת יפים, מחברות בכריכת עור, אולי אפילו כמה מתנות מעצבים יקרות שססיליה מחזיקה בקדמת החנות.

בתקופה שעבדתי כאן באופן קבוע יותר, התענגתי עד תום על רגעים שקטים כאלה – נהניתי כל כך מהחנות הריקה מלבדי ומלבד העט הבלתי סמלי לחלוטין שלי, נייר מסוג כלשהו שנפרש לפניי, והידיעה שהעבודה היחידה שלי עכשיו היא ליצור. לשחק עם האותיות האלה, לערוך ניסויים בצורותיהן השונות, לחשוף את האפשרויות הגלומות בהן. אבל היום אני לא מקדמת את פני השקט בשמחה רבה כל כך. במקום להתענג עליו, אני מייחלת שכמה מהקונים ההם של יום ראשון יחזרו פנימה, מפני שהיום נהניתי מזה – מכל הרעש, האנשים, העמידה הפיזית מול פנים חדשות בתכלית. בהתחלה חשבתי שזה פשוט בגלל החידוש המרענן של לשים את הטלפון שלי בצד לפרק זמן ארוך כל כך – חופשה כפויה ממעגלי ההתראות האדומים ההם, שמצטברים בהמוניהם בחשבונות השונים של אפליקציות הרשתות החברתיות שלי, לייקים ותגובות על הסרטונים השונים שאני מעלה, אלה שהייתי עורכת פעם בשביל הכיף, ושכיום אני עושה בעיקר בשביל הספונסרים. אני משוויצה בעטי מכחול לאותיות שאני אפילו לא משתמשת בהם בקביעות, אני מניעה את ידי ויוצרת סלסול עיטור מושלם, מהיר כברק, אני מעלעלת בדפיו העבים, ששוליהם מעוטרים בזזה, של יומן ויקרתי כלשהו, שככל הנראה אתן למישהו במתנה בסוף.

לאחר שהרהרתי בעניין, הגעתי למסקנה שזה לא היה רק מפסק הזמן שלקחתי מהטלפון. זה היה בזכות פסק הזמן שנטלתי לעצמי מרשימת המטלות הגדולה שתליתי מעל השולחן בחדר הקטן שלי, גרושת אותיות גחמניות שכורעות ממש תחת עול הציפיות – מועד ההגשה הגדול והחשוב ביותר, שהלך והתקרב בצעדי ענק מאיימים ללא כל התקדמות של ממש מצדי. זו הייתה ההקלה שבעקבות הבריחה מהאוירה הצוננת השוררת בדירה שלי, זו שהייתה פעם ביתית כל כך ומלאת צחוק. המקום שבו הנימוס המרוחק של סיבי חותך בי כמו סכין בימים אלה, הופך אותי חסרת מנוחה מרוב עצב ותסכול.

זאת הסיבה שדומיית החנות נדמית כבדה עכשיו, מבודדת. היא מהווה תזכורת לעובדה שרגעים נדירים של שקט ממלאים אותי אימה בזמן האחרון, כשמוחי ריק לחלוטין מהשראה. וברגע זה, זה רק אני והמילה הזאת, **ת-א-י**, וזה אמור להיות קלי-קלות. זה אמור להיות קל ופשוט ועשוי בדיוק על פי העדפות הלקוחה, חף מסיכונים ולא מאיים, שום דבר שמזכיר את העבודה שאני מתחמקת ממנה זה שבועות ארוכים. שום דבר שתובע ממני לחשוב על רעיונות, לבטא יצירתיות, לנצל את המומחיות שלי עד הסוף.

סנס-סריף, מודגש, אותיות גדולות, בלי שום קשקושים מיותרים. אבל אני מדגישה משהו, כשאני בוהה במילה הקטנה הזאת. זה רגש מוכר, רגש מסוים שאני עושה מאמצים אדירים להתעלם ממנו במפגיע בימים אלה. אני חשה איך שלוש האותיות הללו מתחילות לחולל בי את תמורתן. חשה איך הן מתחילות לחלוק אותי מיני אמיתות שאני ממש לא מעוניינת לשמוע.

תאיפה לך לדעת, הן מהבהבות פתאום, מאיפה לך לדעת שאת לא פשוט תקועה וזהו? אולי בחיים לא תצליחי להתגבר על המחסום היצירתי הזה? אני מנסה להעלים אותן במצמוץ. אני מטשטשת את הראייה במכוון לכמה שניות, מנסה לדמיין לעצמי את הגרסה הדקורטיבית, משתדלת לדמיין מה הייתי עושה אם לא הייתי מחויבת לספק ללקוחה בדיוק את מה שהבטחתי לה. אולי משהו עם הקודקודים הרחבים האלה? משחק עם החלל השלילי, אבל...

מאיפה לך לדעת? אולי את גם תקועה וגם בודדה, האותיות קוטעות את מחשבותי, והראייה שלי מתחדדת שוב.

מאיפה לך לדעת, הן שואלות, אולי את לא מסוגלת לעשות את זה בכלל?

אני מניחה את עט המיקרון ולוקחת צעד אחורה. וזה הרגע המדויק שהוא נכנס לחנות.

העניין הוא שהאותיות לא תמיד מספרות לי אמיתות לגבי עצמי. לפעמים הן מספרות לי אמיתות בנוגע לאנשים אחרים, וריד סאתרלנד הוא – או לפחות היה – אחד האנשים האלה.

אני מייד זוכרת אותו, אף על פי שחלפה למעלה משנה מאז הפעם הראשונה והיחידה שראיתי אותו, אף על פי שאני די בטוחה שביליתי ארבעים וחמש דקות לכל היותר בנוכחותו השקטה והקודרת. הוא הגיע מאוחר באותו יום – ארוסתו כבר הייתה כאן, בחנות – איחר לפגישה האחרונה, שבה הם היו אמורים לתת לי את האישור הסופי שלהם על העבודה שעשיתי לחתונה שלהם. גלויות עם המילים Save the Date, הזמנות, כרטיסי ישיבה, תוכנייה – כל דבר שדרש אותיות היה באחריותי. האמת שבנקודת הזמן ההיא הייתי די נואשת לסיים כבר את העבודה, לעשות קצת הפסקה... עבדתי כפרילנסרית כמה שנים לפני שהגעתי לברוקלין, אבל מרגע שהתחלתי לעבוד אצל ססיליה באופן בלעדי וטיפולתי בכל פרויקט אירוסים או חתונה שעבר דרך החנות, השמועה על העבודה שלי עשתה לה כנפיים במהירות מרגשת להפליא ומשתקת לא פחות. עבודה רדפה עבודה בקצב מטורף כל כך שנאלצתי לדחות כמה וכמה הצעות – מהלך שרק הגביר את העניין בי. המוני הדרישות ומועדי ההגשה של הלקוחות שלי הסתחררו בראשי לכל אורך שעות היום; הידיים שלי דאבו בלילות ממתח ועייפות יתר. הייתי יושבת על הספה, יד ימין שלי מכוסה בכרית גרגירי אורז כמה כדי להקל את התכווצויות השרירים, נושפת מריאותיי את המתח

לאחר פגישות עם זוגות וחותנים לעתיד, שהפכו נוחים להתפרץ עקב מתחים סביב החתונה. במקרים כאלה, תפקידי היה לחייך ולהרגיע את הרוחות, לרשום במהירות דברים רכים, רומנטיים, שירצו את כולם. במצבים כאלה תמיד שאלתי את עצמי אם לא הגיע הזמן לצאת מעסקי החתונות לגמרי.

הארוסה – אייבירי, זה היה שמה, בלונדינית וגבעולית, לבושה כמעט תמיד במשהו בגוון ורוד סמוק רך או שמנת או כחול קרח או כל צבע אחר, שבחיים לא הייתי מצליחה להימנע מלהרוס באמצעות כתם דיו או קפה או קטשופ – הייתה אישה שבסך הכול היה נעים לעבוד איתה, ממוקדת ומנומסת, עם הבנה טובה של מי היא ומה היא רוצה, פתוחה להצעות הנייר השונות שהביאה ססיליה ולרעיונות שלי לגבי האותיות. בפגישות הראשונות שלנו, שאלתי אותה כמה פעמים על הארוס שלה ואם היא הייתה רוצה שאשלח סריקות של דוגמאות גם למייל שלו, או שאולי ננסה למצוא זמן לפגישה בסוף השבוע, אם זה יקל עליו להשתתף. היא תמיד הייתה מנופפת בידה השמאלית דקת האצבעות, זו שהתנוססה עליה זירת קרח זעירה, שנראתה זהה כמעט לחלוטין לטבעותיהן של לפחות שלוש כלות אחרות שעבדתי איתן באותו האביב, ומשיבה, בנימה נעימה ומנומסת, "ריד יאהב כל מה שאני אוהבת." אבל אני התעקשתי על זה שהוא יהיה נוכח – לפחות בפגישה האחרונה. והתחרטתי על זה מאוחר יותר. על זה שפגשתי אותו. על זה שפגשתי אותם יחד.

אני מתחרטת על זה אפילו יותר עכשיו.

בסופו של דבר קבענו את הפגישה האחרונה ביום ראשון אחר הצהריים בהרכב מלא, וזה רק גורם לזה להיראות משונה כפליים – לראות אותו כאן שוב, ביום ראשון אחר, כשהחיים שלי כל כך שונים משהיו אז, אף על פי שאני נמצאת באותה החנות, ניצבת מאחורי אותו הדלפק, לבושה בגרסה כלשהי של מה שהיה מאז ומתמיד הסגנון האסתטי שלי, פחות או יותר: שמלת בד שלא יושבת עליי בדיוק כמו שצריך, מעוטרת בהדפס – במקרה הספציפי הזה של פני שועלים קטנים וידידותיים. קרדיגן מקומט משהו, שהיה דחוס בתוך התיק שלי

עד לפני שעה בערך. גרביונים כחולים ומגפונים בעלי עקב נמוך בצבע אדום-יין, שסיפי בטח הייתה אומרת שגורמים לרגליים שלי להיראות גדולות, אבל מעלים חיוך על פניי לפחות פעם ביום, גם אם סיבי לא מוכנה להקניט אותי עכשיו.

בשנה שעברה הוא לבש מה שאנשים מכנים בדרך כלל ביזנס-קזואל, לבוש עסקי-יומיומי – תלבושת שהייתי מכנה ביני ובין עצמי: "בילוי סוף-שבוע-עם-מקל-תקוע-עמוק-בתחת": מכנסי כותנה בצבע חום בהיר, מגוהצים בתשומת לב כזו, שנדמה שהם מעומלנים, חולצה מכופתרת לבנה מבצבצת מתחת לסריג בגזרה צרה בצבע כחול כהה, שנראה יקר להחריד. פנים שגורמות לך לסובב את הראש אחריו ברחוב פעם או פעמיים לפחות – כל כך יפות, שאת תוהה אם ראית אותו מתישהו בטלוויזיה ושואלת את עצמך, למה שמישהו ישים ראש כזה, מעל מה שנראה כמו המדים הרשמיים של נבחרת מועדון ויכוחים.

אבל עכשיו הוא נראה שונה. יש לו עדיין את אותו הראש, בסדר – לסת רבועה ומגולחת למשעי; עצמות לחיים גבוהות שנראות כאילו הן חוקקות קווים עזים ומוצללים עד לסנטרו; פה עם שפתיים מלאות שזוויותיהן נוטות קלות כלפי מטה; אף דרמטי דיו להלום את שאר תווי פניו החזקים; עיניים תכולות, בהירות וצלולות, שניבטות מתחת לזוג גבות שגונן בהיר יותר משערו הבלונדיני-אדמדם. אבל מהצוואר ומטה, המראה הכללי כבר לא ממש זועק עסקי-יומיומי: טישירט בצבע ירוק-זית מתחת לז'קט כחול כהה באורך המותניים, דהוי סביב הרוכסן. מכנסי ג'ינס כהים, ששולי הכיסים הקדמיים שלתוכם הוא תוחב את ידיו פרומים ומהוהים קלות, ולא נראה לי שמדובר בפרימה מהסוג שמשלמים עליו. נעלי ספורט אפורות, מרופטות מעט.

תאיפה לך לדעת? אני חושבת, אולי גם החיים שלו נראים אחרת עכשיו.

אבל אז הוא אומר, "ערב נעים", מה שאומר ככל הנראה שהמקל נותר תקוע עמוק-עמוק בתחת שלו. מי בעולם הזה אומר ערב נעים בכלל? סבא שלך, זה מי שאומר את זה. כשאת מתקשרת אליו לטלפון הקווי שלו בבית.

יש לי הרגשה שאם אבחר לענות לו באיזה "היי!" או "מה קורה?" קליל ואגבי, אני עוד עלולה ליצור איזה סדק ברצף החלל והזמן, או לפחות לעורר בו דחף עז ליישר את העניבה שהוא לא עונב כרגע. אסור לי להניח לבגדים להוליך אותי שולל. מי יודע? אולי איזה קפטן נבחרת מועדון ויכוחים פורע חוק נזקק נואשות לתלבושת חלופית ושדר אותו בדרכו הנה באיומי אקדח, וזאת הסיבה היחידה שהוא נראה כמו שהוא נראה היום.

אני מתפשרת על "שלום", אבל מקפידה לדבר בנימת קול קלילה ועליזה – שוכבית, אם תרצו – ואני די בטוחה שאני רואה אותו מהנהן בתגובה, כאילו אומר, "צורת הפנייה הזו מקובלת עליי". תמונה עולה במוחי – לשנייה אני מדמיינת לעצמי איך ודאי התנהלה החתונה שלו. הוא ללא ספק הטה את סנטרו בהנהון המדויק הזה לאחר הכרזת ה"בעל ואישה". והוא ככל הנראה גם לחץ את ידה של אייברי במקום לנשק אותה. למעשה, אני מאמינה שזה באמת לא היה מפריע לה אם הוא היה עושה את זה. השפתון שלה תמיד נראה מושלם כל כך, שחבל היה להרוס אותו. "ברוך הבא ל –" אני מתחילה לומר, בדיוק בשנייה שהוא מתחיל לדבר שוב.

"את עדיין עובדת פה," הוא אומר. קולו ענייני ומשולל כל רגש, בדיוק כמו שנשמע בכל פעם ששמעתי אותו מדבר, אבל אני מזהה בו גם רמז דקיק לשאלה, ואפילו נימת הפתעה קלה.

אז אולי הוא יודע משהו על מה שעשיתי, מאז שעיצבתי כל אות ואות שהתנוססה על כל פיסת נייר מחורבנת בחתונה שלו.

אבל דבר אחד בטוח. אין שום דרך שהוא יכול לדעת – אין שום סיכוי שבעולם שהוא יודע – למה החלטתי שהחתונה שלו תהיה החתונה האחרונה שלי.

אני בולעת את רוקי.

"אני רק ממלאת מקום," אני אומרת, וקולי נשמע פחות שוכבי. הוא מהדהד זהיר יותר עכשיו.

"הבעלים בחופשה."

הוא עדיין עומד ממש ליד הדלת, מתחת לעגורי הנייר הססגוניים

שססיליה תלתה מהתקרה בסמוך לכניסה. מאחוריו, תצוגת חלון הראווה כוללת מגוון יריעות של ניירות אריזה מעוצבים על פי הזמנה שהיא סיפרה לי עליהם לפני שבועיים, בפעם האחרונה שקפצתי הנה להצטייד בחומרים. הכול צבעוני כל כך, חגיגה אביבית של ורודים וירוקים וצהובים חיוורים, מפלט עליז ומלבב מגווניו האפורים בעיקר של הרחוב העירוני בחוץ, אם כי עכשיו נדמה שאחד מגורדי השחקים מבחוץ פלש פתאום אל חלל החנות.

זה מזכיר לי את אחת האמיתות ההן בנוגע לריד סאתרלנד.

זה מזכיר לי איך הוא נראה קצת אבוד באותו יום. קצת עצוב.

אני בולעת שוב רוק ופוסעת צעד קדימה, מרימה את עט המיקרון שלי מקפל היומן של הלקוחה ומתכוננת לסגור ולהניח אותו בצד. **מ-א-י**, הוא קורא, והפעם עולה בדעתי משהו אחר. יום הנישואים הראשון של ריד ואייברי מתקרב. השני ביוני, זה היה תאריך החתונה שלהם, והוא בטח חושב קדימה ודואג לתכנן הכול מראש, כי כנראה הוא בן אדם כזה באופן כללי. בטח יש לו תזכורת בטלפון שלו. והוא בטח גם אחד כזה שישחק בהתאם לכללים, שיציית לכל המוסכמות. המתנה המסורתית ליום נישואים ראשון אמורה להיות עשויה מנייר, וזה כנראה מה שהביא אותו הנה. האמת שזה מתוק מאוד מצידו, להגיע כל הדרך לברוקלין, למקום שבו הם בחרו את פריט הנייר הראשון שלהם ביחד. או, ליתר דיוק, המקום שהיא בחרה בו את הנייר, והוא סוג של... מצמצם כשהיא הראתה לו אותו, מחווה שהיא קיבלה כאישור. תחושת הקלה מלבבת בי. אז יש הסבר לזה, לנוכחות שלו כאן. זה לא מפני שהוא יודע.

כי אין סיכוי שמישהו יודע על זה מלבדי.

אני מזיזה את היומן הצידה ומשלבת את ידיי על הדלפק, נושאת אליו מבט, בכוונה להציע לו את עזרתי. מובן שכשאני ניצבת מול גוש שיש חצוב בצורת אדם, אני מתקשה לדבר בצורה הבלתי רשמית והעולצת הרגילה שהפכה אותי תמיד ללהיט בקרב לקוחות, זו שרוממה את רוחי השפופה לאורך המשמרת של היום. זה מגוחך לגמרי, אני יודעת, אבל המשפטים היחידים שעולים בדעתי לומר לו נשמעים כמו ציטוטים

מובהקים של ג'יין אוסטן. האם אוכל לסייע לך במשהו, אדוני? במה חפצה נפשך הערב? מבחר הניירות דמויי הקלף שלנו עשיר להפליא, איזה מהם נושא חן בעיניך ביותר?

"אני משער שזה צפוי למדי," הוא אומר לפני שאני מספיקה להתקבע על שאלה. "הרי ברור שאת לא צריכה את העבודה הזאת, בהתחשב בכל ההצלחה שזכית לה."

הוא לא מסתכל עליי בזמן שהוא מדבר, ורק מפנה את ראשו קלות, מעיף מבט בקיר לשמאלו, בתצוגת איגרות הברכה שעיצבה לאשלי, אחת הקליגרפיות הקבועות של ססיליה. הצבעים העזים, מלאי הנוכחות, שולטים גם בהן – לאשל משתמשת לרוב בגווניו של אבני חן בפרויקטים שלה, והיא מוסיפה חרוזים זעירים באמצעות פינצטה קטנה, שהיא מתמרנת במומחיות של כירורגית מנוסה. אני מתה על העבודות שלה, שלוש מהן תלויות על הקיר מעל שידת הלילה שלי, אבל נדמה שריד אפילו לא מבחין בהן, לפני שעניניו שבות ומתמקדות בי. "ראיתי את המאמר ב'טיימס'," הוא אומר, אני מניחה שזה ניסיון משונה להסביר. "ואת הכתבה ב..." הוא בולע רוק, כאילו אוזר עוז כדי לבטא את המילה בקול. "'בֶּאֱפִיד'."

חחח, אני חושבת, אף על פי שאולי נכון יותר לומר שאני רואה את זה, ממש לנגד עיניי: סנס-סריף, אותיות גדולות מודגשות על רקע צהוב בוהק. ריד סאתרלנד גולל ב'באזפיד' בין עשרים הגיפים שהם שילבו בכתבה, גיפים שאני מציירת בהם שלל אותיות, בלוויית כותרות מעוטות מילים המכריזות שלראות אותי מציירת ש מושלמת בכתובה תמה במשיחת מכחול חלקה אחת, זו חוויה מספקת ברמה פורנוגרפית כמעט.

יש לי הרגשה שהוא פיתח טיק בלתי נשלט בעפעף כשהוא ראה את זה. והוא בטח מחק את היסטוריית החיפוש שלו אחר כך. "תודה," אני אומרת, אף על פי שאני לא חושבת שהוא ניסה להחמיא לי.

"אייברי ממש גאה. היא מרגישה כאילו היא גילתה אומנית פורצת דרך בראשית דרכה כשהיא שכרה אותך. לפני שנעשית..."

הוא לא מסיים את המשפט, אבל נדמה ששנינו משלימים את החסר במוחנו: מעצבת לוח הזמנים של שכונת פארק סלופ, ככה קוראים לי עכשיו. זה מה שהוציא אותי מעסקי החתונות, ככה כינו אותי במאמר ב'טיימס' לקראת סוף השנה שעברה, זה מה שהכניס אותי לשלוש שיחות ועידה בחודש האחרון בלבד, זה מה שהוביל לדדליין שאני משתדלת לא לחשוב עליו. יומני פגישות ויומנים אישיים ולוחות שנה עומדים, לוחות שנה מצוירים בגיר על קירות מזדמנים בבתי הלכנים החומות המשופצים לעילא של לקוחותי האובססיביים ביותר לעבודת יד, אלה שיש להם פעוטות שעונים לשמות כמו אגתה וסבסטיאן, אלה עם המטבחים הלכנים עם אריחי השיש העצומים, וזרי פרחים טריים על שולחנות בית חווה אותנטיים, שמעולם לא ראו בית חווה מבפנים – או חווה מבחוץ, אם כבר מדברים על זה. אני לא בדיוק מעצבת להם את לוח הזמנים, רק גורמת לתוכניות השונות שלהם – נופשונים עבודה ונסיעות לסוף שבוע ארוך ופליידייטיים לילדים ושיעורי מוזיקה – להיראות מיוחדים, יפהפיים, לא מסובכים.

"אתה רוצה שאני אעצב בשבילה משהו?"

לאחרונה לא הסכמתי לקבל לקוחות חדשים, בניסיון לתת עדיפות להזדמנות החדשה הזו שקיבלתי ולשים אותה במקום הראשון סוף־סוף, אבל אני מניחה שזה מחוכם, לבחור לעשות דבר כזה, בתור מתנה לשנת הנישואים הראשונה. יומן תפור למידותיה בעבודת יד, אולי, וזה לא כאילו אני לא חייבת לו טובה, בתור התנצלות שהוא לא יודע שאני חייבת לו. מובן שאם זה באמת מה שהוא רוצה, הוא הגיע ממש בדקה התשעים, בייחוד אם הוא רוצה שאני אעצב את כל השנה הקרובה, כמו שחלק מהלקוחות מעדיפים שאעשה.

רוב הלקוחות שלי שגרים כאן, בברוקלין, מעדיפים שאכין להם יומן פעילות מדי חודש. זה גמיש יותר ומאפשר להוסיף אירועים בלתי צפויים, אבל ריד ואייברי בטח יעדיפו שאעצב בשבילם יומן אירועים שנתי מלא. כבר הספקתי ללמוד שהמחויבויות החברתיות הרבות של הלקוחות שלי ממנהטן נקבעות בדרך כלל שנה וחצי מראש לפחות,

ולאייברי הייתה כתובת נחשבת במיוחד ברחוב 62 איסט כשהיא הייתה מאורסת; יש לה כסף מהסוג שאני לא מסוגלת לתפוס אפילו ברמה התיאורטית, שלא לדבר על המעשית.

משהו בפניו משתנה בפעם הראשונה, רטט מזערי בזווית השפתיים הללו הפונות כלפי מטה. יכול להיות שזה... חיוך? כי בהחלט ייתכן ששכחתי לגמרי איך חיוך נראה בכלל, מאז שהוא נכנס הנה, אבל וואו. אפילו הבזק ההבעה, הרגש החטוף הזה, משנה אותו. הפנים שגורמות לך לסובב אחריו את הראש ברחוב, הופכות לפנים ששומטות לך את הלסת מרוב תדהמה. פנים שאת רוצה לצלם מכמה זוויות כדי שתוכלי להראות לחברות שלך אחר כך.

הוא ממש גבוה. גבוה בצורה יוצאת דופן. אני שונאת את עצמי מפני שאני חושבת על הסמליות הגלומה בעטים שלי.

ועוד בהקשר לגבר נשוי.

"לא," הוא אומר, והרמז הקטן לחיוך נעלם.

"טוב," אני אומרת, בעליצות מוגזמת, "יש לנו מתנות אחרות ו –"

"אני לא זקוק לעזרה של זכנית," הוא קוטע אותי.

יכול להיות שהוא באמת אמר הרגע... זכנית?

עכשיו הוא זה שסדק את רצף החלל והזמן, או שאולי הוא פשוט סדק איכשהו את החזות העולצת והשובבית בדרך כלל שלי. הלוואי שיכולתי לפתוח רוכסן במצח ולשחרר לחופשי את הוולקיריות השואגות בפנים, כדי שיקרעו לו את הצורה. זה כבר יהיה הרבה יותר גרוע מהשוד המזוין של קפטן נבחרת מועדון הוויכוחים.

אני ממצמצת אליו מהצד השני של הדלפק, משתדלת להמתין עד שהרוגז המבעבע ישכך מעט. אבל אז, לפני שאני מספיקה להעביר שפכטל על הסדק, אני מתרוממת על קצות בהונותי ומביטה בהדגשת יתר מכוונת מעבר לכתפו (אחת משתי כתפיים מצוינות להפליא, יש לציין, ולא שזה מזיז לי או משהו) אל הרחוב בחוץ. אני מתמקדת בבר הירוק הכהה המסוכך על הכניסה למכון עיצוב זקנים וגילוח מפונפן, המתנופף מעדנות במשב הרוח האביבי.

"תגיד, הגעת הנה במכונת זמן או משהו?" אני שואלת במתיקות.

אני שבה ומצמידה את עקבי אל הרצפה ומיישירה אליו מבט, כדי שאוכל להספיק לראות את ההבעה שתחלוף בעיניו. אבל אני לא רואה בהן דבר. מבטו חלול לגמרי. אפילו לא רמז לכעס או שעשוע. הוא הבן אדם הכי סנס-סריף שראיתי בחיים שלי. "מכונת זמן", הוא חוזר.

"כן, מכונת זמן. מפני שלא נראה לי שמישהו בעולם אמר את המילה 'זבנית' –" למרבה העצבים, מאז המצאת נייד הקלף הוא הסיום היחיד שאני מצליחה לחשוב עליו, אז אני חותמת את המשפט ב"כבר המון זמן" מאכזב עד אין קץ.

נראה לי שכתפיי צונחות בתבוסה. האמת היא שאני פשוט ממש גרועה בעימותים, אף על פי שנראה שהגבר הזה, עם פניו היפות חסרות המבע, ניחן ביכולת מרשימה ביותר לגרום לי לרצות לנסות להשתפר. הוא מכחכח בגרונו. עורו בהיר, תואם אסתטית את גוני החלודה בשערו הבלונדיני כהה, וחלק ממני מקווה שהוא יסמיק בבושה או במבוכה, תגובה פיזית כלשהי שתזכיר לי את מה שראיתי בו לפני חודשים רבים כל כך. משהו שיזכיר לי שהבחור הזה הוא לא איזה ענן גשם מאיים שלבש צורת אדם, והגיע להמטיר מונסון על מצב הרוח הסגרירי עם סיכוי לגשם קל, שאפף אותי עוד לפני שהוא נכנס לחנות. אבל לחייו לא מוורידות כלל.

לא יכול להיות שטעיתי באותו יום, כשחשבתי שהוא מרגיש אבוד או עצוב. אולי זה פשוט מפני שהוא יצור משמים וזחוח שמסתובב עם מקל בתחת. הלוואי שלחשוב עליו בצורה כזאת היה משפר את ההרגשה שלי לגבי מה שעשיתי, אבל זה לא קורה, לא באמת. זה היה כל כך ... כל כך יומרני. כל כך לא מקצועי.

אבל עכשיו כבר אזלה לי כל הסבלנות, ולא משנה איזו טעות חמורה בשיקול דעת עשיתי, במיוחד בהתחשב בעובדה שהוא אפילו לא יודע עליה. אולי אני לא טובה בכל מה שקשור לעימותים, אבל סיימתי בהצטיינות יתרה את לימודי הדוקטורט בהימנעות מהם. אני מסוגלת לחלוטין להדביק על פניי חיוך ולסיים את המשמרת הזאת בשביל ססיליה, ולדאוג שהוא יעוף מפה ויחזור לגורר השחקים עם השוער

בכניסה שהוא ללא ספק מתגורר בו עם אשתו היוקרתית, שהבגדים שלה לא מוכתמים לעולם בקטשופ. זבנית, וואו.

"בכל אופן," אני אומרת, חושקת לסתות בעווית שאני מאוד מקווה שמזכירה איכשהו חיוך, "לא משנה **מאיפה** באת. אפשר לעזור לך במשהו?"

מא-י, אני חושבת, בדומייה שמשתררת אחרי השאלה. שטוח, שטוח, שטוח.

"מאין לי? אני מקווה מאוד שתוכלי." הוא משיב, ומחלץ את ידי ממיסי מכנסיו לראשונה מאז שנכנס הנה.

ולא נראה שאני יודעת בוודאות, באמת שלא, מה בדיוק גורם לי להבין בבת אחת שמונסון הייתה לשון ההמעטה של המאה, שאנחנו מדברים פה על סדר גודל של צונאמי. אני לא בטוחה שאני זוכרת בביטחון כמה הבחנתי קודם: בזה שהוא לא עונד טבעת נישואים על ידו השמאלית? בפינת הנזיר העבה ההוא שהוא מתחיל לשלוף מהכיס הפנימי של הז'קט שלו? גימור המאט, גון הקרם העתיק שאני זוכרת איך אייברי העבירה עליו את אגודלה, חיוכה קפוץ שפתיים ושבע רצון? הבזק הצבע – הצבעים – ששילבתי בגרסה הסופית, השרכים והעלים, ססגוניות הכנפיים שציירתי...?

אבל אני יודעת. אני יודעת מה הוא בא לשאול.

מאין לי? שאלה רטורית. המילים מהדהדות כנבואת אזהרה.

הוא לא מדבר שוב עד שהוא מניח מולי את הדף הבודד.

התוכנייה של החתונה שלהם.

אני עוקבת אחר עיניו המתחקות לרגע אחר האותיות, ואני יודעת מה הוא רואה. אני יודעת מה השארתי שם; אני יודעת איך האותיות הללו עברו עליי.

אבל מעולם לא העליתי על דעתי שמישהו מלבדי ידע אי-פעם. ואז הוא נושא את עיניו ומביט שוב היישר בעיניי. תכול צלול. נחשול צונאמי שלם כשהוא מדבר.

"אולי באמת תוכלי להגיד לי **מאין** ידעת שהנישואים שלי לא הולכים להחזיק מעמד."

פרק 2

אם כבר דיברנו על גחמנות.

לא ברגע זה, מן הסתם. הרגע הזה הוא הרבה יותר בכיוון של: מעניין אם יש סיכוי שהוא לא ישים לב אם אני אקיא מרוב לחץ בפה שמתחת לדלפק?

אבל התוכנייה שריד הניח בינינו? זו שיונקת את כל האוויר מהחדר באחת ומזכירה לי במקביל את פזיזותי המזעזעת? זה בהחלט גחמני.

זה היה רעיון של אייברי, ללכת על הנושא של 'חלום ליל קיץ', בהשראת הדייט הראשון שלה עם ריד.

"שייקספיר בפארק?" היא אמרה, כאילו יש מצב שלא שמעתי על זה, אף על פי שמוכן ששמעתי. סיבי ואני הלכנו לזה פעם, לא הרבה זמן אחרי שעברתי הנה, כשהיא עדיין שימשה כחברה הכי טובה ומדריכת התיירים המומחית/אחראית הסחות הדעת הראשית שלי. לא הייתי מגדירה את זה בהכרח כפעילות מומלצת לדייט ראשון, אבל אולי זה מפני שכשהלכנו, היה איזה מיליון מעלות בחוץ והמחזה היה 'טרון' לוס וקְרִסִידה', שעד כמה שהצלחתי להבין עוסק בעיקר בסחר בנשים.

אבל 'חלום ליל קיץ' – זה כבר רומנטי, נראה לי, לפחות בקטעים מסוימים. יערות ופיות וזוגות מזדווגים, ואיברי נראתה לי כמי שמסוגלת לשלוט בדפוסים מזג האוויר, אז הדייט הראשון ההוא שלה עם ריד בטח היה מושלם מכל בחינה.

זה היה קל, האמת, לעלות על העיצוב המתאים. הרבה עיטורים וסלסולים באותיות, פרטים קטנים מלאי הבעה שתוחמים אותן או שזורים בגופן. הצהלתי את פניי בעבודה על הפרויקט הזה, וכל מי שהראיתי לו אותו ממש אהב את מה שעשיתי.

חוץ מריד.

ברגע זה, הפנים שלו מזכירות מאוד את הארשת שהייתה נסוכה עליהן בפעם הראשונה שהוא בחן את כל הסקיצות הראשוניות שהכנת, ביום שבו נפגשנו לראשונה. הוא נראה כמו מישהו שסיים קורס הזעפת פנים מקצועי בהצלחה יתרה, וכאילו הפה שלו פתח חברת שירותי דחייה מקצועיים. עכשיו עיניו ממוקדות בי כמו צמד קרני לייזר. אין שום סיכוי שהוא לא ישים לב אם אני אקיא מרוב לחץ.

"אין לי מושג על מה אתה מדבר," אני מנסה, אבל כישורי ויסות הקול שלי עלובים כמעט כמו שכישורי הוויסות שלו, של כל תגובה גופנית שלו בערך, מעולים. זה נשמע קריקטוריסטי כמעט; נדמה לי שהצעד המתבקש הבא שלי יהיה הצהרת: וגם הייתי מצליחה לצאת מזה נקייה אם לא הייתם דוחפים את האף ככה, ילדים מטורפים שכמותכם! אוקיי, ממשיכים הלאה. ידיי לופתות זו את זו בעוצמה רבה כל כך, אגרוף האצבעות הקלוע במהודק נסוג באיטיות מהמקום שבו התוכנייה נחה בינינו, כאילו היא עלולה לצרוב את עורי אם אגע בה בטעות.

אבל ברור שריד ואני לא חולקים את אותה תחושת רתיעה. הוא מושיט את ידו – גדולה, כף יד רחבה, אצבעות ארוכות, עוזבי אותך מסמליות עכשיו – ונוגע בשתי אצבעות בפינת הנייר. אני לא מביטה בו, אבל מקווה שהשתיקה הקצרה שמשתררת, אומרת שבמחשבה שנייה הוא החליט שמה שהוא חשב שראה שם לא באמת נמצא שם אחרי הכול. אני לא יודעת מה קרה איתו ועם אייברי, אבל היי, פרידות יכולות להיות סיפור מלוכלך. תמיד אפשר להתחיל לחפש כל מיני סיבות לכך שדברים השתבשו, נכון? לפני שנתיים, סיבי פיתחה תיאוריה מורכבת שעיקריה הושתתו על הרעיון שנגן הבנג'ו שהיא יצאה איתו בזמנו לא היה מסוגל להתחייב, מפני שלבנג'ו יש "צליל של נווד".

אבל זאת לא תקווה הגיונית, בייחוד לא בהתחשב בדרך שריד נועץ מבט חודר בתוכנייה. הוא לא הטיפוס – בניגוד אליי, אני מניחה – שנוטה לשקר לעצמו.

"יש בתוכנייה הזאת צופן," הוא אומר. עיניו ממשיכות לבחון את הנייר. "דפוס מסוים."

אוי, אלוהים. לפני חצי שעה ביכיתי את השקט של סוף היום בחנות, אבל עכשיו אני כל כך שמחה עליו. אם ססיליה הייתה שומעת על זה, אם הלקוחות שלנו היו שומעים על זה – אלוהים, אם הדבר הזה ידלוף איכשהו לרשתות החברתיות – קשה לי להאמין שזה יעשה טוב לקריירה שלי. שיחות הוועידה ההן, שפיזרתי במהלכן כל מיני הבטחות מקצועיות שאני אפילו לא בטוחה שאני מסוגלת לקיים.

למעשה, אני יכולה לדמיין שזה יהרוס הכול. האמת שאני בטוחה שזה מה שיקרה.

”אני –”

לפני שאני מספיקה לפתוח בכלל בעוד הכחשה בלתי משכנעת בעליל, ידו נעה ואצבעו המורה מתחקה אחר השורה הראשונה בתוכנייה ונעצרת במילה השנייה: כלה. קצה אצבעו נח ממש מעל ה-כ', האות שמעליה ציירתי את הפיה הראשונה – היא פונה שמאלה וקצה-קצה של כף רגלה הדקיקה, המעודנת, נוגעת בקודקודה השני של האות. אפשר לראות את כל הווידים המשתרגים בכנפיה השקופות – השתמשתי בחוד הדקיק ביותר כדי לצייר אותן – שעדיין פרושות במלואן לאחר הנחיתה. עשיתי אותה בלונדינית, בדיוק כמו אייברי, אף על פי שהיא קטנטונת כל כך ששום תו בפניה הפשוטות במכוון לא מרמז על דמיון כלשהו.

אצבעו נעה שוב, הפעם אל השורה השנייה, שבה כתובים שמותיהם הסמוכים זה לזה, מאוחדים באמצעות & משתרג שהייתי גאה בו במיוחד. דִּיד, זה המקום שאצבעו משתהה עליו, והוא מורה על ה־י', שעטרתי בטיפה עדינה של שיקוי האהבה הזהוב מהמערכה השנייה. פֶּאק קונדסי למראה מצויר מעל השם, ידו מושטת עדיין, כאילו השלים את מלאכתו בזה הרגע.

שורה שלישית, שבה עשיתי משהו מה־ש' הראשונה בשושבינה. עיקול זרועה האמצעית של האות הפך לערסל עטור עלים ששערה הארוך והגלי של טיטניה הנמה משתפל עד בסיסו.

כ-י-ש...

הוא ממשיך להורות על אותיות. ה־ל' שבצמד המילים פמליית החתונה, שעוד פיה מסמיקה וחיכנית נתלית בידה האחת מקורתה העליונה. ה־ו' המעוצבת כעץ בשמו של הכנר, אנדרו, עם פיה שגבתה האחת מורמת מציצה מאחורי הגזע, אצבעה הזעירה, הצנומה, מורמת אל פיה המגחך, מזכירה לכולם בחביבות לשמור על השקט. ה־ן' הסופית בתורה רבה לכם. שאופרון שופע ביטחון שעון עליה ברישול. סימן הקריאה אחרי שיהיה לנו ערב חלומי! שראשו של חמורו של בוטום מציץ מאחוריו, אחת מאוזניו הארוכות כפופה מעט. הכול נמצא שם, מפוזר על פני אותיות רבות, אבל עדיין... עדיין, שם.

כ-ו-ש-ל-י-!

"יש הרבה איורים אחרים," אני אומרת. עדיין חוששת מדי לגעת בדבר עצמו, אבל אני מהנהנת בראשי לעומת הקשת המעוטרת בפרחים שמתנוססת מעל השורה הראשונה. יש גם איורים נוספים, שנארגו בטקסט במומחיות, חלקם מצוירים אפילו מעל האותיות או בתוכן. הפרחים והשרכים, ה –

"לא כאלה," הוא אומר, ואצבעו נעה כלפי מעלה עכשיו, וזה אחורה לעבר המילה החבויה כעת, עד שהוא מצביע שוב על ה־כ'. "לא פיו –" הוא מגמגם קלות כשהוא הוגה את ה־פ' והתלם במצחו כבר מזכיר שוחת קרבות בשלב זה. אני משערת שלא יצא לו לדבר על פיות יותר מדי במהלך חייו, אולי חוץ מבדייט הראשון שלו עם אשתו לשעבר. הוא מכחכח בגרונו. "לא – דמויות. זה דפוס." "זה היה אקראי לגמרי. סתם צירוף מקרים."

אני חשה במדקרת אי־נעימות בבטני כבר בזמן שאני הוגה את המילים, נבדלת מההרגשה שאני עומדת להקיא מרוב מתח. כאילו זה לא גרוע מספיק שעשיתי את הדבר זה מלכתחילה, עכשיו אני מוסיפה חטא על פשע, והולכת לעשות לו גִּזְלִיטִינֵג? דוחה. זה מזכיר לי את אחד מקווי העלילה ב'טרוילוס וקריסידה', או שאולי זה מזכיר לי בעצם משהו קצת יותר קשור למציאות.

"לא." זו ההכרה ההחלטית ביותר שיצאה מפיו מאז נכנס לחנות, והוא נושא את עיניו מהתוכנייה ומביט היישר אליי, והינה זה. זה הדבר, מה שגרם לי לחשוב שריד סאתרלנד נראה אבוד, עצוב. המבט הזה בעיניים שלו.

"אני רואה את זה," הוא אומר. "אני יודע לזהות דפוסים." אני מרגישה איך מצחי שלי מתקמט בגלל הצורה שהוא אמר את זה, כאילו באמת הייתי טיפשה מספיק בשביל להעז לנסות להצפין את המילה **כישלון** בתוכניית החתונה של הבחור שהמציא את קוד המורס או משהו.

"אתה לא בנקאי?" אני שואלת. אני זוכרת במעורפל שאיברי אמרה משהו על זה שריד עובד בוול סטריט, מקום שמסווג אצלי בראש באורח מעשי ככוורת בנקאים, נחילי אנשים עוטי חליפות בשחור וכחול-צי שסימני דולר מרצדים בעיניהם במקום אישונים.

"אני קוונט," הוא אומר, ~~כאילו זה מסביר הכול~~. "מה זה?"

הוא מנענע בראשו ומשיב בחופזה. "מודלים מתמטיים להשקעות. ניהול סיכונים. מספרים, קודים. את מבינה למה אני מתכוון." אה, האמת שאין לי מושג על מה הוא מדבר. הוא אמר "מודלים מתמטיים", והדבר היחיד שהצלחתי לחשוב עליו זה הפעם היא שהמורה שלי לגיאומטריה בכיתה י' בנה קובייה מפלסטלינה וקשיות שהוא הביא מהקפיטריה. איכשהו, יש לי תחושה שזה לא בדיוק סוג העבודה שריד מדבר עליו.

"ברור," אני אומרת, ומעניין לציין שזה בדיוק מה שאמרתי גם למר ~~מסטר~~, כששאל אם הבנתי את השיעור שלו עם הקשים והפלסטלינה. הציון שלי בגיאומטריה היה "בלתי מספיק", אגב.

דומייה נמתחת בינינו במשך כמה רגעים. נדמה לי שהיא נמשכת זמן רב, אבל בפועל כנראה מדובר בשניות בודדות בסך הכול. התוכנייה האדורה ממשיכה לנוח בינינו כמו מצבה. אני רואה בעיני רוחי את הכתובת החקוקה עליה, בלתי עולצת במפגיע: **כאן נח על משכבו כל מה שעבדת למענו. נרצח ונקבר כמו ידייך הסוררות, החטטניות.**

אני שואפת אוויר בשקט דרך האף לפני שאני מדברת שוב.
 "אני מצטערת לשמוע על הגירושים שלך."
 "אין שום גירושים. אני לא – אנחנו לא התחתנו בסוף."
 אוקיי, אפשר לשכוח מלהקיא בתוך הפח. אני פשוט אעבור לגור
 שם כמו חתיכת הזבל הבזויה שאני באמת.
 "אני כל כך –"
 "זה לא בגלל זה," הוא אומר ונוגע שוב בפנינת התוכנייה לפני שהוא
 שב ותוחב את ידי לכיסו מכנסיו ונסוג צעד קטן לאחור.
 "או שיותר נכון להגיד, זה לא רק בגלל זה."
 אני תוהה אם אצליח לדחוס גם שמיכה לתוך הפח כשאעבור לגור
 בו. ברור לחלוטין שלא מגיעה לי כרית.
 "אבל עדיין הייתי רוצה לדעת. הייתי רוצה לדעת איך ידעת."
 הוא מביט בי בארשת הפנים הנוקשה ההיא, עם העיניים העצובות
 הללו, ואני חושבת שאני יכולה לומר לו הרבה מאוד דברים. אני יכולה
 לומר, דיברתי על עצמי; הרגשתי כמו כישלון אחד גדול כל התקופה
 שעשיתי חתונות; זה סתם הרגל ישן שלי. לפעמים אני אפילו לא ממש
 מודעת לכך שאני עושה את זה; לא התכוונתי שזה יצא בתוכנייה שלכם
 כמו שזה יצא. אתה ואייברי הייתם זוג ממש חמוד.
 אני כמעט רואה את זה בעיני רוחי, איך התרחיש הזה ילך. אני אעמוד
 ואנסה למכור את הסיפור הזה לבחור עם הפנים האלה שגורמות ללסת
 להישמט מרוב תדהמה, והוא ידע שאני משקרת לגבי חצי ממנו לפחות,
 אבל מפני שהוא בן אדם מאופק שלא חורג לעולם מכללי הנימוס הוא
 לא ילחץ עליי לגבי זה, גם אם אני לא נראית לו כמו בן אדם מאופק
 או מנומס במיוחד, אבל עדיין. עדיין, אני יודעת איך זה. אני יודעת
 כמה קל זה, להימנע לחלוטין מלומר משהו בעל משמעות. אני כבר
 רואה בבידור, לפי הדרך שהלסתות שלו נקפצות – נדמה שהאוזניים
 שלו נדרו גבוה יותר על ראשו מרוב מתח – שהוא נכנס הנה לשאול
 אותי את השאלה הזו פעם אחת בלבד, ואחרי שישמע את התירוצים
 שלי הוא ישיב לי באחד מההנהונים האלה שלו (והפעם זה יהיה הנהון
 קצת פחות מאשר), יסתובב וילך. אחר כך אני אסגור את החנות ואלך

הביתה. אכנס לדירה ואספר לסיבי, את בחיים לא תאמיני כשתשמעי מה קרה לי היום –

לא, זה לא מה שיקרה. אני לא אספר לסיבי, מפני שסיבי כבר בקושי מכירה בכך שאני קיימת, אם זה לא נוגע ישירות לגביית המחצית שלי של שכר הדירה ותשלומי החשבונות. אז אני פשוט אשווק לריד את אחד השקרים האלה במקום לומר לו את האמת, והוא יעזוב ואני אבהה במילה **ת-א-י** עד שהראייה שלי תתערפל, מודאגת עד מוות מהירידי הסוררות שלי ומהדדליין ההולך ומתקרב בצעדי ענק ומההשראה האבודה שלי. אני אחכה כאן עד לשעה שסיבי בדרך כלל נבלעת בה בחדר שלה עד הבוקר ורק אז אחזור הביתה, ואני עדיין ארגיש את תחושת המשבר האישי והעסקי שהרגשתי לפני שריד נכנס לחנות, אבל גם אדע **מא-יפה** תיפתח הרעה הבאה – מהשמועה שתופץ על מה שעשיתי.

אז אני לא ממציאה סיפור אלא מפרידה את ידיי זו מזו ומרימה את התוכנייה. אני לא ממש מסוגלת להסתכל לו בעיניים ברגע זה, ולכן אני ממשיכה להתמקד באותיות, אלו שרק הוא הצליח לראות עד הסוף. הדפוס, הצופן. הכישלון.

”למה שאני לא אזמין אותך לכוס קפה ונוכל לדבר על זה?”

אנחנו הולכים לבר אספרסו אופנתי בפינת השדרה החמישית וברקלי. יש אחד קרוב יותר, במרחק רחוב אחד בלבד מהחנות, אבל הוא נסגר מוקדם יותר, והוא גם אחד המקומות בשכונה שאני פוגשת בו לקוחות בקביעות, אז החלטתי שאף על פי שהבחירה כבר המרוחקת תצריך הליכה מביכה ארוכה יותר, לפחות כך אפחית את הסיכוי שמישוהו ישמע במקרה משהו מהשיחה שריד ואני עומדים לנהל, ולא משנה לאיזה כיוון היא תפנה.

מובן שזה היה מביך אפילו יותר משציפיתי, דומייה מוחלטת להוציא רגע שיחה קשה להכאיב, אחרי שסיימתי לנעול את דלת הכניסה לחנות,

ואחזתי בשולי הקרדיגן שלי כדי להתעטף בו במהודק כנגד צינת החורף העיקשת שנותרה באוויר.

ריד כחכה בגרוננו ואמר, "תרצי את הז'קט שלי?" וזה אפילו לא נאמר בנימה מלאת טינה. זו הייתה פנייה אוטומטית, וזה למדי ל"ערב נעים" המנומס למשעי שלו. זה תפס אותי כל כך לא מוכנה שאמרתי, "אל תנסה להיות נחמד אליי." והוא השיב על זה בהנהון נוסף, ושנינו העמדנו פנים כאילו אנחנו בלתי נראים זה לזה עד שהגענו ליעדנו, שם הוא פתח בשבילי את הדלת.

כשהתיישבנו הוא נראה נוקשה בדיוק כפי שהיה בחנות, גבו וכתפיו (שנשארו מרשימים להפליא) זקופים ומרפקיו צמודים לצידיו גופו, שחלילה לא יניח אותם בשוגג על השולחן כמו בן אדם נורמלי. הילת הגועל הקלה עדיין אופפת אותו – נראה כאילו הוא בוחן בחשד כל משטח נראה לעין בבית הקפה, והוא הציץ בהקפדה לתוך צנצנות הבישקוטי בעלות דופן הזכוכית העבה, מורד במבטו את עוגיות הענק ואת כדורי השוקולד המצופים בשבבי קוקוס, כאילו היו חרקים מתים דוחים במיוחד, שהוצמדו בסיכות לתיבת תצוגה לשם מטרה אחת ויחידה, להגעיל אותו למוות. כששאלתי אותו איזה קפה הוא רוצה, הוא אמר ש"השעה מאוחרת למדי בשביל קפה" (מאוחרת למדי!) והזמין תה צמחים.

אני מרגישה כאילו אני בעיצומו של עיבוד של הבייביסי לג'יין אוסטן.

"ייקח לי לא מעט זמן לחזור לעיר," ריד אומר כשאני באמצע הלגימה הראשונה מהקורטדו שלי (בחירה גרועה; אני אישאר ערה כל הלילה, אבל מה עוד יכולתי לעשות אל מול המאוחרת למדי הזו?), וההערה שלו נשמעת לי בהתחלה כמו פתיחה בלתי גיונית לחלוטין לשיחה, עד שאני תופסת שהוא מנסה לדחוק בי להזדרז עם ההסבר שלי. "אממ," אני מתחילה, מסווה את הרתיעה הגופנית שגורם לי הטיק המסוים הזה, דבר שאף פעם לא שמתי לב שאני עושה כל כך הרבה, עד שהתחלתי להתעסק בריצונות בכל הקטע של העלאת סרטונים לרשתות החברתיות. בסרטון הראשון שצילמתי אי פעם, הטיק צץ כל מילה

שלישית בערך – אומני אותיות מסוימים מעדיפים, אממ, להשתמש בעפרונות פנינה של 'פְּלֶאקוּינג', אממ, שהגרפיט שלהם, אממ, יפה ומאוזן – ולקח לי ארבעה טייקים עד שהצלחתי לצמצם את כמות ה"אממים" למידה נסבלת.

בסרטון האחרון שלי – הוכחה להתקדמות הרבה שלי מאז הסרטון הראשון ההוא – לא היה אפילו "אממ" אחד, גם בטייק רצוף ללא כל עריכה.

אני מנסה שוב.

"אני לא יודעת אם התשובה שיש לי בשבילך תספק אותך."
 "ייתכן שלא." הוא מרים את ידיו, כפותיו מופנות כלפי מעלה כדי להצביע על סביבתנו. זו מחווה שאומרת "אם כבר עברנו את כל ההליכה המביכה להחריר ההיא, נראה לי שכדאי שלפחות תעשי מאמץ."
 אני מתמקמת מחדש בכיסא, תזוזה קלה מצד אל צד, שנועדה לנסות לשחרר קצת את בד השמלה שלי, שאני מרגישה שנדבק לי לתחת ולירכיים באופן בלתי הפיך, עקב ייצור זיעה מוגבר. אני מנסה לחשוב מה כדאי לומר, איך לבטא בקלילות את התחושה שהייתה לי באותו יום, כשראיתי אותו ואת אייברי ביחד. איך הרגשתי מאוחר יותר, כשעיצבתי את התוכנייה שלהם.

"זה לא שאף פעם לא נתקלתי בזוגות שאחד מהם לא גילה שום עניין בתהליך העבודה," אני מתחילה. "היו לא מעט פעמים שישבתי בפגישות עם זוגות שהחתן לא הרים בהן את העיניים אפילו פעם אחת מהטלפון שלו, כדי להביע דעה."

"אני לא חושב שהבאתי את הטלפון שלי לפגישה שלנו."
 "טוב, בטח אין בכלל טלפונים מאיפה שאתה מגיע." בעיבוד המשוכח לקלאסיקה של הבי-בי-סי שאתה חי בו, אני משלימה ללא קול.
 "אני מקְרִילְנְד," הוא משיב.

אין לי שמץ של מושג אם הוא מתברח או לא. אם זה באמת היה ניסיון להתברח, הוא מחק במומחיות כל שמץ הומור מפניו הרבה לפני שהספקתי לזהות אותו, ועכשיו ברור לי רק שהוא רוצה לחזור לעניין שלשמו התכנסנו, ואני מניחה שאני חייבת לו את זה. בלי אף

אחת מהסחות הדעת העולצות שבדרך כלל מהוות חלק בלתי נפרד משירות הלקוחות שלי.

"אני מניחה שחשבתי שאתה... אממ. פשוט היית... הייתה לך מין דרך כזאת להיות נעדר לגמרי, נראה לי, גם אחרי שסוף-סוף הגעת לפגישה. ונראית מאוד לא מאושר, ואם להיות כנה איתך... גם היא נראתה מאוד לא מאושרת. והיא לא נראתה ככה קודם, כשנפגשנו רק אני והיא."

הוא נשען לאחור. ייתכן מאוד שזאת הפעם הראשונה שעמוד השדרה שלו בא במגע עם הכיסא.

"לא אהבת שום דבר שהיא בחרה; הספיק לי להסתכל עליך כדי לדעת את זה. אבל אז פשוט מצמצת ומחקת את כל הדעות מהפנים שלך." זה נראה לי כל כך מוכר, המחיקה הזאת. ראיתי אותה שנים על גבי שנים אצל ההורים שלי, התנתקות מתורגלת שהייתה מופיעה המון בעקבות ריבים. "היא רצתה שגם לך תהיה דעה. היא הייתה מאוכזבת." "כן," הוא אומר, בטון עובדתי לחלוטין. "באמת אכזבתי אותה. לעיתים קרובות."

אני רוצה לסגת מייד מתוך אינסטינקט, לרוץ את הקצוות המשוננים של השיחה הזו, לא לערער את שלוותו בשום דרך.

"תקשיב, אני לא מכירה אותך, ואני לא מכירה אותה. אולי סתם היה לכם יום רע. או שאולי, אני לא יודעת, אולי היה לכם איזשהו סוג של הסדר ביניכם, הבנות לגבי איך מערכת היחסים שלכם עובדת, ואני פשוט לא הבנתי. זה היה ממש לא בסדר מצדי, בכל רמה אפשרית ל –"

"את הבנת מצוין," הוא אומר במהירות. ואז הוא מניע את ידו, כורך את האגודל והאצבעות סביב הכוס, מסובב אותה בתנועה מדויקת, כמו תזוזת מחוגים בשעון מדי רבע שעה. אני משערת שהוא לא יאמר כלום מעבר לזה, ובווהה בכוס הקפה שלי. כשהוא מדבר שוב, אני מופתעת. קולו שקט יותר עכשיו, כמעט כאילו הוא לא מדבר אליי בכלל.

"אני... פשוט זרמתי עם זה. היא הובילה, ואני הלכתי אחריה, מפני שזה נראה קל יותר. ככה זה היה בינינו."

אני ממצמצת מולו מעברו השני של השולחן, אותיות ספנסריאניות קטנות ואלגנטיות נגלות בחלל בינינו. נראה לי שזה ניצוץ היצירתיות

הראשון שניצת בי זה שבועות. *אני מכירה את ההרגלה*, כותבות האותיות הללו, אבל אני לא אומרת דבר. שנינו לוגמים מהמשקאות שלנו בדממה, ומאחר ששלי הוא סוג של דפיברילטור בכוס, אני הראשונה לחזור למשחק.

"לא תכנתי את זה," אני אומרת בפשטות, קולי עובר כמחק על קשר האותיות שנמתח בינינו. "לפעמים זה פשוט קורה לי מעצמו, ואני תופסת את עצמי רק מאוחר יותר."

אני נמלאת פיתוי משונה, בלתי מוכר, לגלות לו את האמת. האותיות, הן עובדות עליי לפעמים. כשאני מתוחה, כשאני עייפה, כשאני בודדה. כשאני חסומה... כשאני לא מצליחה לצייר בכלל, או כשאני מנסה – בסוף יוצא שאני אומרת יותר מדי.

אבל איך זה יועיל בדיוק אם אומר לו את כל זה? הרי מבחינתו זה חסר כל חשיבות, ומבחינתי זה עניין של חיים ומוות. הדבר האחרון שאני צריכה זה שהוא יצא מכאן ויתחיל לספר את זה לכל העולם ואחותו, לא אחרי כל מה שעבדתי קשה כל כך כדי להשיג וכל מה שאני עדיין עובדת קשה כל כך כדי להשיג. חשבתי שאולי הצלחתי לפתור את הבעיה כשהפסקתי לקחת פרויקטים של חתונות; חשבתי שכל המאמץ שהשקעתי בעסק הפרטי שלי יעניק לי תחושת בעלות, תחושת שליטה. ברור שמדובר בתוכניות היומיומיות של אנשים אחרים, אבל הרעיונות לעיצוב היומנים, הביצוע שלהם – אלה היו הרעיונות שלי. אך לאחרונה התחלתי להתרשל שוב, ועוד בתקופה קריטית כל כך, וריד לא צריך לדעת מזה.

"ממש נהניתי לעבוד על הפרויקט הזה," אני אומרת, שבה אל המחוזות הבטוחים, העליזים. "באמת שכן. המחזה, המחווה לדייט הראשון שלכם –"

ושוב – אותו התלם במצחו שהופך לשוחת קרבות.

"איזה דייט ראשון?"

"הדייט הראשון שלך עם אייברי. 'חלום ליל קיץ'. שייקספיר בפארק?"

"זה לא היה הדייט הראשון שלנו. הדייט הראשון שלנו היה כוס

קפה בלובי של הבניין שאני עובד בו."

"אה," אני אומרת. בינתיים, בית הקפה הזה הולך ונהפך במהירות לגיהנום. הלוואי שהייתי מציעה לו לעשות מה שזה לא יהיה שעושים כשרוצים את ההפך מבית קפה. אולי אוטומט למכירת משקאות ברחוב, כזה שאפשר לקנות בו כדורי שינה? כל דבר, מלבד הדהוד של הדייט הראשון שלו עם ארוסתו לשעבר, האישה שיש סיכוי טוב שהרסתי לה את החיים.

"אבא שלה סידר את זה."

"זה... נחמד."

זה לא נחמד, אם לשפוט על פי היעלמותו של תלם השוחה, והחלפתו ברטט יחיד של הקמט השמאלי על מצחו.

זה מה שאת באמת חושבת? תוהה הקמט השמאלי הרוטט.

"אבא שלה הוא גם הבוס שלי."

"אוי, אלוהים," אני גונחת. "אתה רוצה להגיד לי שפיטרו אותך?"

"לא, אני –" הוא ממצמץ אל מול התה שלו פעם נוספת – "סוג

של נכס בשבילו. והפרידה הייתה ידידותית."

"אבל זה בטח ממש מביך עכשיו." כנראה לא מביך כמו הפגישה

הזאת, אבל עדיין.

הוא מושך בכתפיו, התרוממות קלה של הכתפיים הרחבות האלו,

והמחווה נראית מרושלת באורח בלתי אופייני לו. בלתי צפויה.

"אלה עסקים."

הוא בטח מדבר על העבודה שהוא עושה, אבל איכשהו, נדמה

שכשהוא אומר "אלה עסקים", הוא מדבר גם על אייברי והאירוסים

שלהם והפרידה שלהם, לא משנה כמה ידידותית היא הייתה.

"אני מצטער שקראתי לך זבנית," הוא אומר, שינוי נושא קיצוני

כל כך שלוקח לי שנייה להבין על מה הוא מדבר בכלל. "ברור שאני

חושב שאת מאוד מוכשרת."

זה מפתיע אותי עד כדי כך שאני ממש פולטת נחרת אי-אמון שקטה.

גם אם שום דבר אחר לא יצא מהשיחה המייסרת להחריד הזו, לפחות

יהיה הוגן לומר שקיבלתי הוכחה לכך שהאינסטינקטים הראשוניים

שלי לגבי ריד סאתרלנד היו מוצדקים, ובאינטראקציות הספורות

בינינו, לפני שנה ובזו של הערב, הוא לא רמז בשום דרך שהוא חושב שניחנתי בכישרון כלשהו.

"אתה באמת חושב שזה ברור?"

"כן," הוא אומר. "הכול היה... טוב, אייכרי הייתה מאוד מרוצה מכל מה שעשית."

"אבל אתה לא." ברגע שהמילים יוצאות מהפה שלי, אני מתחרטת עליהן. מה לעזאזל אני עושה? מנסה לסחוט מחמאות בצורה הכי שקופה בעולם, מבחור שאני בעיקר צריכה שישכח שאני קיימת חמש דקות אחרי שהוא יצא מהמקום הזה? מטרת העל שלי צריכה להיות שהוא לא יקדיש עוד שמץ מחשבה לכישרון שלי, כי הוא יודע בדיוק לאילו מטרות השתמשתי בו.

"אני..." הוא מזיז את הכוס שלו שוב, רבע סיבוב מדויק נוסף. "זה השפיע עליי. הסתכלתי על האותיות שלך על הדפים 1 – הן נראו לי כמו מספרים. דבר שיש לי את היכולת לקרוא ולפענח. הן הבהבו לי, כמעט כמו סימן."¹

אני מכירה את ההרגשה הזאת. בפעם הראשונה שראיתי – טוב, בפעם הראשונה שראיתי באמת, שמיקדתי באמת את תשומת הלב שלי באות מצוירת בכתב יד, היא התנוססה על שלט ישן בעיר הזאת. וככה בדיוק הרגשתי באותו רגע – שאני מסתכלת על משהו שאני יכולה לקרוא, זה ברור. אבל גם שאני מסתכלת על משהו שגלומות בו המון אפשרויות. תראי את כל הדרכים השונות שהאות הזאת אומרת משהו. אני נמלאת עונג חשאי ומשונה כשאני שומעת את ריד אומר את אותו הדבר על אותיות שיצרתי בעצמי.

אבל אני לא יכולה וגם לא צריכה לקבל את מה שהוא אמר – שהעבודה שלי השפיעה עליו – כמחמאה. הדבר הזה שאני עושה בסתר – זה קטנוני, ילדותי. אני לא אמורה לכתוב לאנשים שלטי הכוונה. אני אמורה לכתוב להם תוכניות, כאלה שהם כבר עשו בעצמם. אני חייבת לעצור את זה. אני חייבת למצוא דרך להיגמל מההרגל

1 sign – במקור באנגלית גם סימן וגם שלט.

המגונה הזה שלי אחת ולתמיד. לחזור למסלול. לפתוח את החסימה. להספיק להגיש בזמן את הפרויקט שעשוי להקפיץ את העסק הקטן שלי, שנמצא עדיין בשלב הסטארט-אפ שלו, לליגה אחרת לגמרי. "אני לא אעשה את זה שוב," אני אומרת, יותר לעצמי מאשר לו, אבל אז אני מצטערת שהצהרתי את זה בקול. זאת הייתה צריכה להיות הצהרה פרטית: אני לכדי, עומדת מול המראה במקלחת ומדברת אל עצמי. אני נשמעת כאילו אני מתחננת בפניו שלא יאמר כלום עם ההבטחה הזו, וכשאני רואה איך פיו משתטח עוד קצת, אני מבינה מייד שהוא ממש לא אהב את הניסיון הזה לסחוט אותו רגשית.

"אני מבטיח לך שאין לי כל כוונה לדבר על הנושא הזה שוב עם מישהו אי-פעם."

זו התגובה הנגרית שלו, אני משערת – הגרסה שלו לאני כחיים לא אגלה את זה לאף אחד, והיא אמורה להציף אותי אושר, או לפחות הקלה. אבל במקום זה, אני מרגישה כאילו הרגע השלמתי את גרסת הביי-בי-סי לעסקת סמים. אני מניחה שזאת עדיין תהיה עסקת סמים גם בעיבוד לקלאסיקה של הביי-בי-סי, פשוט עם נופך מיושן, מסוגנן יותר. כשריד זו ונראה שהוא מתכוון לעמוד, אני נתקפת תחושת פאניקה מוזרה למחשבה שאנחנו הולכים להשאיר את זה ככה, עם ההבטחה החשאית הזו בינינו, ולכן אני מדברת – שואלת את השאלה הראשונה שאני מצליחה לחשוב עליה.

"למה עכשיו?"

רטט קמט שמאל הוא התגובה היחידה שאני זוכה לה, לפני שהוא מזדקף שוב בכיסאו. הוא מסובב את הכוס רבע סיבוב נוסף ומביט בי. "כאילו, למה באת אליי עם זה דווקא עכשיו, אם ראית את זה כבר אז? לפני ה... לפני החתונה, אני מתכוונת."

"זה לא היה הדבר הכי דחוף ברשימת המטלות שלי," הוא אומר ביובש, אבל איכשהו עדיין מצליח לשדר לי מברק טלפתי ישיר, שמבהיר איך הצלחתי לדפוק לו את החיים במיליון דרכים שונות – מערכת היחסים שלו, מקום המגורים שלו, מן הסתם, העבודה שלו, ייתכן מאוד שאפילו הקשרים שלו עם אנשים.

"ואני מניח שהזמן שלי הולך ואוזל."

"הזמן שלך הולך ואוזל?" החלק האחרון של השאלה בוקע מגרוני בקול גבוה וצווחני במידה שגובלת בהיסטריה. יכול להיות שהוא חולה? אולי אני ברשימת ה"דברים שאני חייב לעשות לפני שאמות" שלו? אני מרגישה כאילו גלגלי העיניים שלי עברו למצב סרט תלת-ממד והן מזנקות מחוריהן, מנתרות מעל השולחן ומתנגשות חזיתית בפניו. **בבקשה, בבקשה שלא יהיה חולה**, אני חושבת, עם פרץ רגשות מהמם בעוצמתו.

"אה, לא", הוא עונה במהירות. ברור שגלגלי העיניים התלת-ממדיים שלי לא מטרידים אותו כלל וכלל. "אני עוזב את ניו יורק. כנראה עוד לפני סוף הקיץ."

"אה. אני מצטערת."

אני מצטערת? על מה בדיוק אני מצטערת? זה הרי דבר טוב מבחינתי, שהוא עוזב. זאת התוצאה הכי טובה שיכולתי לקוות לה בעקבות הפגישה הזאת – אולי חוץ מתרחיש שבו הוא מפתח מחלת שכחה ספונטנית וספציפית באורח חריג, שנוגעת אך ורק אליי ואל התוכנייה מהחתונה שלא הייתה.

הצליל שהוא משמיע – מעין הכלאה בין גיחוך ללגלוג. הוא לא מתרשל חלילה ופולט נחרת צחוק המונית.

"אני לא."

"אתה לא אוהב את ניו יורק?"

"אני שונא את ניו יורק."

זה כמעט גורם לי להירתע, איך שהוא אומר את זה. מודגש, סנס-סריף. בלי אותיות גדולות במילה **שונא**, הוא פשוט עובר לכתב נטוי. זה לא "שונא" בלתי מזיק, יומיומי כזה, בסגנון "אני שונא את השיר הזה", או "אני שונא כדורי שוקולד מצופים בקוקוס". זאת לא אחת מהשנאות הקטנות, חסרות המשמעות הללו, שמרוקנות את המילה מתוכנה. כשריד סאתרלנד אומר שהוא שונא את ניו יורק, הוא באמת, באמת מתכוון לזה.

"למה?" במוח שלי מרצד עכשיו סידור אותיות גחמני להפליא שתוהה

"למה" אני בכלל רוצה לדעת את התשובה לשאלה הזו. זה מאוד לא אופייני לי, ללחון ככה – לרצות ללחון על משהו ככה. בדרך כלל אני דואגת שהכול יהיה קליל; דואגת שהכול יהיה עליז. מוודאת ששום דבר לא יערער את השלווה.

אבל כל הדבר הזה שקורה ביני ובין ריד הוא די לא אופייני. ידו עדיין חובקת את הכוס שלו, אבל הוא לא מסובב אותה, עדיין לא, ויש לי תחושה שכשהוא יעשה את זה בסופו של דבר, זה יהיה הסוף של זה, מה שחזה הזה לא יהיה. הוא מושך את שפתיו לצד אחד, ואף שאין לי מושג קל שבקלים מה הוא עושה במסגרת העבודה שלו, עדיין יש לי הרגשה חזקה שזאת הארשת המדויקת שלובשות פניו כשהוא עובד על אחד המודלים המתמטיים ההם. אותה ארשת שהייתה נסוכה על פניו כשבחן את האותיות שלי בפעם הראשונה.

"בואי נגיד שהיה לי לא פשוט להבין את המקום הזה," הוא אומר, לבסוף. הוא מסובב את רבע הסיבוב האחרון של הכוס שלו, נושא את עיניו ומישיר אליי מבט.

"הייתה תקופה שבאמת השתדלתי לפקוח עיניים, לחפש איזה סימן, משהו שיאות לי שזה באמת המקום שאני אמור להיות בו. אבל לא משנה כמה ניסיתי, פשוט לא הצלחתי למצוא פה סימנים."

אני נמלאת דחף פתאומי ומהמם למחות. אבל יש כאן סימנים בכל פינה! שמעת פעם על שלטים, אולי?! כאילו, שלטים הם פשוט סימנים על סטרואידים: תמרורים, שלטים של עסקים, שלטי חוצות, מודעות בסאבוויי, סטיקרים, גרפיטי...

ברור שלא לזה הוא התכוון, אבל זה חלק מהמשמעות של העיר הזאת בשבילי.

אני לא מצליחה להשליט סדר במחשבות שלי בזמן, וכבר הוא קם על רגליו ולוקח את הכוס עם התחתית ביד אחת.

"אני מניח שאני אסיר תודה על הסימן שנתת לי," הוא אומר, ואז מושיט לי את ידו הפנויה. אני לוחצת אותה בתנועה אוטומטית, חשה בחמימותה של כף היד החזקה והיבשה שעוטפת את ידי, מחווה שאין לי שום ספק שנראית בלתי עסקית במידה מהממת ממש בעיניי שלי

בלבד. יש לי מזל שאני לעולם לא אפגוש אותו שוב אחרי היום, מפני שהרגשות שהתעוררו בי כלפי הגבר המסוים הזה בלתי הולמים בעליל. אחרי שהוא מרפה מיד, הוא שולח אליי את אחד ההנהונים המעלפים לחלוטין האלה שלו.

"להתראות, מג," הוא אומר, ואחרי עצירה זריזה ליד הדלפק והחזרה מסודרת של הכוס והתחתית אל מגש הכלים המלוכלכים, הגבר הגבוה עם הפנים שגורמות ללסת שלך להישמט מרוב תדהמה, שהשתגר הנה איכשהו במכונת זמן פותח את הדלת, וריד סאתרלנד נעלם.

פרק 3

שלושה דברים בלתי רגילים ממתינים לי כשאני מתעוררת: כאב ראש בדרגת הנגאובר, סימן מלבני על כתף שמאל מטביעת הטלפון שנמחץ תחתיה וקולות המעידים שסיבי עדיין בדירה.

כאב הראש הוא ללא ספק תוצאה של האספרסו ששתיתי בערב, בשילוב העובדה שנשאיתי ערה עד 03:30 לפנות בוקר וסיימתי סוף־סוף את חודש מאי שנתקעתי בו, נחושה לקיים את ההבטחה המחודשת שלי לעצמי – בלי שום טריקים, צפנים, או סימנים.

ניסיתי לישון אחר כך, אבל זה היה ניסיון חסר תוחלת, כי ראשי היה מלא וגדוש במילותיו ונימוסיו וכתפיו ופניו של ריד סאתרלנד, וידיי עקצצו מרוב כמיהה וצורך להתקדם משמעותית בפרויקט החדש שלי. כשאלו התבררו כמבוי סתום יצירתי נוסף (**תאיפה** לך לדעת? מה אם פשוט איבדת את מגע הקסם שלך?), עדיין המשכתי לעבוד שעה ארוכה, מעין צורה של ענישה עצמית. מחקתי פריט אחר פריט מרשימת המטלות שלי, בהתחלה ליד השולחן הקטן שדחקתי מתחת לחלון היחיד בחדר שלי, ובסופו של דבר – באורח לא אופייני ביותר – מהמיטה. שכבתי בחושך עם הטלפון שלי והקלדתי תשובות גנריות אך ידידותיות למגיבים על הסרטון האחרון שהעליתי (XOXO, תודה! מ.; הדבר הכי חשוב זה להמשיך להתאמן! XO מ.; נסי להשתמש בצל נופל גדול יותר! 3 < מ.), תזמנתי באיזו שעה יעלה כל פוסט שלי בהמשך היום, וארגנתי כמה משלוחים של יומנים בהזמנה אישית שסיימתי לעבוד עליהם בסוף השבוע. בדרך כלל אני ממש מקפידה לא לעבוד ככה ומשתדלת מאוד להימנע מזמן מסך בלילה. השאיפה הכללית שלי היא לנסות לשמור על גבולות והפרדה ברורה בין העבודה לחיים במרחב האישי שלי, בייחוד בהתחשב בזה שאני

עובדת מהבית לעיתים קרובות, אבל אתמול בערב עשיתי הכול, ממש כל דבר שהצלחתי לחשוב עליו, כדי להוציא את הפגישה הזאת עם יריד סאתרלנד מהראש שלי.

הן הבהבו לי, כמעט כמו סימן, הוא אמר.

אני מתגלגלת על צידי ומפרידה את הטלפון הדבוק מעורי (ומתברר שריד ממש לא יצא לי מהראש, כי אני מדמיינת מייד את הבעת הדחייה המתונה שללא ספק הייתה עולה על פניו אם הוא היה רואה אותי עושה את זה), בוחנת את מסך הטלפון מבעד לעפעפיים מצומצמים כדי לוודא שהשעה אכן מאוחרת מאוד, וסיבי הייתה אמורה להיות בעבודה מזמן. אבל היום באמת יום שני, וכן, השעה כבר 09:30 בבוקר, כשלרוב היא עוזבת את הבית לכל המאוחר בשבע. אני מתיישבת במיטה במהירות מתוך אינסטינקט ומושיטה יד אל הסוויטשירט התלוי על גב הכיסא. אני מושכת אותו מעל ראשי בזמן שאני פותחת את הדלת, הודפת ענן שיער סתור מעל פניי כשאני יוצאת מהחדר.

היא בדיוק יוצאת מהמטבח. המחשב הנייד שלה סגור, תחוב תחת זרועה, והיא נושאת ספל קפה בידה השנייה כשהיא חוצה את החדר לעבר הספה. שערה השחור המתולתל אסוף בפקעת גבוהה ומבולגנת על קודקודה, פניה נקיות מכנפי האיילינר ומהשפתון האדום שהיא מושחת בקפידה כמעט תמיד, ולא חשוב שבני החמש והשבע שהיא מבלה איתם את רוב שעות הערות שלה לא שמים זין על איך שהיא נראית. אבל סיבי אוהבת איפור דרמטי, היא תמיד אהבה את זה, ואני די המומה לראות אותה ככה בשעה כזו של הבוקר.

"את בסדר?" אני שואלת אותה, קפואה במקומי מחוץ לדלת החדר שלי, על משכצת הרצפה הקטנה שסיבי ואני תמיד התבדחנו שמובילה ל"אגף השינה" בבית שלנו, שנראה לנו ענקי כשרק עברנו הנה, עליית מדרגה יוקרתית בהשוואה לדירות הקודמות שלנו בעיר.

"כן, אני בסדר." היא מניחה את הקפה שלה, מתמקמת בקצה אחד של הספה, המחשב הנייד נח על רגליה המשוכלות תחתיה. מתברר שהיא לא עומדת לנרב שום הסבר נוסף, אבל אפילו ככה – זה מאורע נדיר מדי בימים אלה, לקבל קצת זמן לבד עם סיבי בלי שהיא תיראה

כאילו היא רק רוצה לברוח לחדר נפרד ממני. זה אפילו לא נראה כאילו היא מתכוונת להרכיב אוזניות.

אני חשה במדקרת התקווה המוכרת שחוויתי פעמים רבות כל כך בחודשים האחרונים, מאז השתרעה בינינו ערכת הריחוק הזאת. זהו זה, אני חושבת. זה הרגע שאנחנו הולכות לפתור את זה, את מה שזה לא יהיה שהשתבש בינינו. זה הרגע שאחרי הכול יחזור להיות כמו תמיד. אני חוצה את חלל המגורים, מתעכבת ליד המקרר שניצב מימין לדלת הכניסה – הדירה הזאת גדולה יותר מהקודמות שלנו, אין ספק בזה, אבל רבע מהמטבח עדיין פולש לסלון, כך שתמיד אפשר לשלוח יד למקרר ולהוציא לך גביע יוגורט. אנחנו מפרידות את האוכל שלנו בתקופה האחרונה, כאילו שרטטנו בגיר פס הפרדה באמצע המדפים.

זה מטופש בכל רמה אפשרית, בייחוד מפני שאנחנו עדיין עושות את הקניות שלנו באותו הסופר וקונות מוצרים זהים כמעט לחלוטין.

"את לא מאחרת לעבודה?" אני זורקת באגביות.

"ביקשתי בוקר חופשי. טילדה מכינה את הילדים למסגרות היום." "זה הולך להיות אסון," אני אומרת, משגרת אליה חבטה קלילה, כדור שאי אפשר לפספס, של הקיטור המתמשך המתורגל כל כך על הבוסית של סיבי שלא עובדת בשום דבר, אבל איכשהו מצליחה לבלות שתיים-עשרה עד חמש-עשרה שעות ביממה מחוץ לבית, זאת שנדמה שאין לה מושג קלוש בכל הנוגע לשגרת היום וההרגלים של שני ילדיה. בפעם האחרונה שסיבי הייתה חולה, טילדה שכחה מהרגישות ללקטוז של הקטן שלה ותוצאותיו של גביע גלידה פזיז בניסיון למנוע טנטרום קולני, הורגשו בבית ימים ארוכים לאחר מכן.

אבל סיבי אומרת רק, "היא ממש טובה איתם," ונימת צנזורה שזורה בקולה, כאילו היא צריכה להגן על אישה שאילצה אותה פעם להישאר אצלה בבית כל הלילה ולישון באמבטיה, המקום הקרוב ביותר לחדרו של ספנסר, רק למקרה שיהיה לו עוד סיוט על 'לשבור את הקרח'. עוד דרך להשאיר אותי בחוץ: אני כבר לא ראויה אפילו להוצאת קיטור פשוטה וקלאסית בסגנון "וואו, העבודה שלי כל כך מחורבנת."

"כן, בטח," אני עונה, מפני שאני מסכימה עם כל דבר שהיא אומרת בימים אלה, כל זמן שהיא טורחת לפנות אליי.

זרמתי עם זה, אני חושבת, וקולו של ריד צלול כל כך בראשי שאני מזרזת את קצב הכנת ארוחת הבוקר שלי, מנסה להטביע את הד מילותיו ברעש שקשוק הסכינים והמזלגות במגירה, נקישת הכוס כשאני מניחה אותה על הדלפק, נייעור בלתי הכרחי של קופסת גרנולה. אני מרגישה שפניי מסמיקות, וברגע זה אני אסירת תודה על ההימנעות המתמדת שלה מחברתי. כי לא משנה מה בדיוק היא עושה עכשיו, כשהיא חולקת איתי במודע את אותו החלל, היא בכל מקרה תחדל מזה ללא ספק בקרוב, תחזור לחדר שלה או תיכנס להתקלח.

אבל היא לא עוזבת. היא אומרת, "מג," וזה כמעט, כמעט נשמע כמו שזה נשמע פעם. זה כמעט נשמע יומיומי, הצליל של השם שלך שנאמר בקול של החברה הכי טובה שלך, לגמרי אחד הצלילים הכי טובים שיש. אני כל כך שמחה שלא רוקנתי את שקית הגרנולה כשהיא אמרה את זה.

"כן?"

"רציתי לדבר איתך על משהו."

סוף-סוף, אני חושבת, ורטט התקווה הקטן מתגבר ודומה יותר לנחשול עכשיו, ואני מצטערת שלא באתי מוכנה יותר לרגע הזה. בחודשיים הראשונים שסיכתי התחילה להתרחק ממני – התחילה להיעדר המון מהבית, ענתה להודעות ששלחתי לה בתגובות ידידותיות, אבל גם תפלות ולא מחייבות, ויתרה על הצעות לראות יחד את הסדרה האהובה עלינו, או ללכת לשבת בבר השכונתי או במסעדה – ניסיתי כל כך לשמור על הקשר. בקלילות, בהתחלה, היו מלא בדיחות על כמה שהיא נעשתה עסוקה בזמן האחרון, הייתה פעם אחת שהשארתי לה פתק בקשת כופר מחוכם בכתב יד על דלת החדר שלה: פרק סיום העונה של 'הרווקה' הערב או שסוודר הקשמי שלך ימצא את עצמו במיבש. אחר כך עברתי למאמצים רציניים יותר לשבת לדבר איתה, לפתור את זה, מאמצים שגרמו לי להתכסות זיעה קרה ועוררו בי בחילה מרוב מתח, אבל סיבי כל הזמן נפנפה אותי, צחקה, ואמרה, "אני פשוט

עמוסה, מג! את סתם דואגת בלי שום סיבה." חיבוק מהיר או הבטחה שהיא תמצא בקרוב קצת זמן בשבילנו, תמיד קצת שיפרו לי את ההרגשה, אבל גם הותירו אותי במקביל עם תחושה בלתי מספקת, רגש מעורפל ומערער, ביחוד כשהנפנופים האלה שלה הלכו ונעשו מוכרים יותר מפעם לפעם. הכרתי את סיבי טוב בהרבה מכדי לחשוב שבאמת ירדנו לשורש הבעיה המסתורית הזו, אבל אחרי חודשים רבים כל כך כבר חדלתי במודע מלגלות כל יוזמה, נעולה ומסוגרת בתוך פחד ישן ומכאיב ממה שעלול לקרות אם אנסה ללחוץ עליה.

"מה קורה?" אני נשענת על הדלפק כך שאני עומדת מול הנקודה שהיא יושבת עליה על הספה. כל רוחבה של הדירה שלנו מפריד בינינו, אבל אני בטוחה שזה המהלך הנכון מצדי – לא להיראות להוטה מדי, לא ללחוץ חזק מדי.

"את מכירה את אַלִיין'ה, נכון?"

שאלה אבסורדית לחלוטין. הוא ישן כאן שלושה לילות בשבוע בשלושת החודשים האחרונים; ברור שאני מכירה אותו. אני יודעת באיזה סוג של סכין גילוח הוא משתמש. אם לומר את האמת, בדירה עם קירות דקים כמו שלנו, אני מכירה טוב מדי כמה מהקולות והרעשים הייחודיים שלו, שממש לא נועדו לאוזני הציבור.

"ברור." התשובה נונשלנטית, אבל עמוק בפנים אני מכינה את עצמי. הקטע הזה של שלושה לילות בשבוע גם ככה כבר הצריך חתיכת ויתור מצדי, במיוחד מפני שכשהוא כאן אני תמיד מפחדת שאני מפריעה להם מעצם העובדה שאני נושמת, אבל אני גם יודעת – בעקבות אחת השיחות הספורות שניהלתי איתו שנמשכו יותר מחמש דקות – שהוא מעדיף את הדירה שלנו על הסטודיו שהוא שוכר בֶּדֶפֿוֹרד־סְטִייפֿנסט, ומתכוונת לבקשה גדולה. החוזה שלו בטח נגמר, הוא בטח רוצה לעבור הנה לכמה זמן –

"הוא ואני עוברים לגור ביחד."

אני כמעט מפילה את היוגורט.

"שכרנו מקום בוֹוִילֶג', לא רחוק מבר האוֹיֶסְטֶרים ההוא שאהבת

פעם..."

מה. פאקינג. נסגר.

סיבי ממשיכה לדבר, משהו על זה שהסלון פצפון אבל המטבח משופץ, אבל אני עדיין תקועה בבסיס: היא עוברת לגור עם בחור שהיא יוצאת איתו כמה חודשים, היא עוזבת את הדירה הזאת, היא עוזבת את ברוקלין, הייתה לה החוצפה לדבר על בר האויסטרס, שהאמת שממש לא אהבתי, אבל כן הייתי בו פעם, במסגרת דייט מחריד מספיק בשביל להרוויח ביושר מאמר שלם במגזין 'קוסמופוליטן'.

"אבל אל תדאגי, אני אהיה כאן עד סוף הקיץ, אז זה ייתן לך מספיק זמן להתארגן."

אני לא מסוגלת לעשות כלום מלבד לכהות בה.

"אני מניחה שלא תכניסי שותפה חדשה," היא ממשיכה, "אבל רציני לתת לך זמן להתארגן למקרה שכן. את יכולה לקחת את החדר שלי כשאני אלוך, אולי להפוך את שלך למשרד. לנהל את העסק שלך מכאן, מבינה למה אני מתכוונת?"

לנהל את העסק שלי? סיבי בקושי יודעת משהו על העסק שלי, אין לה מושג כמה לקוחות קבועים צברתי מאז המאמר ב'טיימס', והיא ממש לא יודעת כלום על הפוטנציאל העצום של החוזה שאני מנסה להשיג, החוזה שעכשיו אני ממש חייבת לקבל, אם אני רוצה להרשות לעצמי את המקום הזה לבד, אפילו זמנית. נכון, הולך לי לא רע עם לקוחות, יש לי כמה ספונסרים קבועים ברשתות החברתיות – אבל בשורה התחתונה אני עדיין אומנית בת עשרים ושש שחיה באחת הערים היקרות בעולם.

מה היא חושבת לעצמה?

אני בקושי מצליחה לעכל על מה אנחנו מדברות כרגע, בקושי מצליחה לעכל שהשיחה הזאת קיבלה תפנית עסקית כל כך, שאנחנו באמת לא הולכות לדבר על העובדה ששתינו חיות ביחד בעיר הזאת, מאז שאנחנו בנות תשע-עשרה, שכל צעד גדול שעשינו כאן – דירות, עבודות, החלפת מכבסה קבועה – תמיד עשינו כיחידה אחת. אנחנו באמת לא הולכות להתייחס בכלל לזה שעכשיו יהיה גוף מים שלם שיפריד בינינו. האחיזה שלי בגביע היוגורט כבר חצתה את סף הרעד

בלבד, בשלב זה עברנו להכנה להתרסקות ודאית. אני נושמת דרך האף, מנסה להתעשת בכוח.

"מה עם העבודה שלך?"

סיבי מנופפת בידה בביטול.

"אני אתחיל עם משפחה חדשה בעיר אחרי חג העבודה. הכול כבר

מסודר."

"אבל את אוהבת את משפחת ויילן", אני מוחה בקול רפה. אולי לא את טילדה, אבל אין ספק שאת הילדים – סיבי נתנה לילדים האלה את הנשמה שלה בארבע השנים שהיא עבדה אצל ההורים שלהם.

היא משפילה מבט, מחככת את אגודלה במסגרת המחשב הנייד שלה. "הם יהיו בסדר. ספנס מתחיל ללכת ליום לימודים ארוך בקרוב. חוץ מזה, כנראה נשארו לי לא יותר משנה או שנתיים של עבודה כמטפלת. זה הרי אף פעם לא היה החלום שלי או משהו."

"תחזרי לעשות אודישנים?"

היא מהדקת את שפתייה, מפנה את מבטה אל החלון הקדמי. השמש זורחת בחוץ; קרן אור חודרת מבעד לזכוכית העבה, ואני רואה את הקמטוטים בזוויות עיניה. קווים קטנים ועליזים של צחוק רועם שלא שמעתי כבר חודשים.

"לא, אלייז'ה מתחיל לעבוד בתור מפיק ב-NBC, משהו די טוב. יכול להיות שאני אפילו לא אצטרך לעבוד."

"סיב, אחותי, רציני עכשיו", אני אומרת. הכינוי הזה, הוא תמיד היה מיוחד בשבילי. סיב זה כמובן הקיצור של "סיבי", שהוא בעצמו קיצור של "סיביל", אבל מבחינתי, הקטע הקליל כאילו של "אחותי", צורת הפנייה הכל כך נפוצה הזאת, זה תמיד היה אמיתי בשבילי. "אחותי", כמו האחות שמעולם לא הייתה לי. אבל זאת לא האחות שאני מכירה. "אני לא מצליחה להבין מה קורה פה."

וזאת לשון ההמעטה של המאה, ברמה שזה כבר כמעט מצחיק. זה לא כאילו חשבתי שסיבי ואני נגור ביחד לנצח; וזה לא כאילו לא שקלנו לעבור לגור בנפרד בעבר. אחרי הכול, כשהיא קיבלה את העבודה כאן, זאת דווקא הייתי אני ששקלה להישאר במנהטן, כי קיבלתי שם זרם

עבודות קבוע גם בלי היתרון של עבודה תחת סטודיו-בית כמו זה של ססיליה. במנהטן נעשיתי מבוקשת כל כך שיכולתי להרשות לעצמי לסרב לחתום על סעיפי אי-תחרות שהיו מונעים ממני לעבוד עם לקוחות אחרים. אבל איך לעזאזל הגענו למצב הזה? איך יכול להיות שאפילו לא דיברנו על השינוי העצום הזה? איך ייתכן שהיא פשוט הכריזה שזה מה שהולך לקרות, במקום שזה יוחלט אחרי שיחות של שעות על גבי שעות, שחלק מהן יוקדשו לעובדה שהחברה השאפתנית והנחושה שלי אומרת פתאום שהיא אולי אפילו לא תצטרך לעבוד? איך זה קרה? היא הובילה, ואני הלכתי אחריה. שוב, קולו העמוק של ריד, והמחשבה היחידה שמהדהדת לי בראש היא: הלוואי שהיה לי צופן לזה. הלוואי שהייתי מקבלת איזה סימן.

"זה שינוי גדול, אני יודעת," סיבי אומרת בקלילות, פותחת את המחשב הנייד שלה ומקלידה על כמה מקשים.

"הינה, אני אראה לך את המודעה כדי שתוכלי –"

"לא. לא, זה בסדר." הספקתי לבלוע בסך הכול שתי כפיות מהיוגורט, אבל אני מחזירה אותו בחופזה למקרר, כולל הכפית. אם להיות כנה עם עצמי, רוב הסיכויים שכבר לא אסיים אותו אחר כך. הוא הרי יקבל את הקרום המוזר הזה שנוצר על היוגורט, שגורם לך לתהות מי היה הדפוק שהמציא את הדבר הזה מלכתחילה ולמה הוא עדיין קיים בכלל. אבל ברגע זה, הדבר היחיד שמעניין אותי זה להתחפף מפה לפני שסיבי תבחין בדמעות התסכול שמעקצצות מאחורי עיניי.

"האמת שאני ממלאת מקום בסטודיו גם היום, אז כדאי שאני אזור." "מג, תקשיבי, זה יהיה בסדר! אני אבוא לבקר, ואת תבואי לבקר." אני עוצרת, לרגע קצר, חשה בעור מדקרת כעס מטרידה. זה-זה, אני חושבת. ה"זה יהיה בסדר" הקטן והאגבי הזה. ככה היא בחרה לנהל את זה, את המרחק הזה בינינו. היא הקפידה מאוד שהכול יישאר מאוד ידידותי כזה; אף פעם לא הפגינה ולו צל של מודעות לזה שמשוהו השתנה בינינו.

היא יודעת, יותר מכל אחד אחר, למה הגישה הזאת עובדת עליי ביעילות שכזו. למה ברור לגמרי שאני לעולם לא אנסה ללחוץ יותר

מדי, למה בחיים לא אעמוד על זה שנדבר על מה שהשתנה בינינו ללא צל של ספק, בשום אופן.

"כן, ברור." הקול שלי נשמע כמו תמיד, אבל אני מרגישה כאילו אני מדברת בשיניים חשוקות. "אני שמחה בשבילך, סיב." אני ממש תקליט שבור של זרמתי עם זה.

אנחנו מחליפות מבט שאורך לא יותר משבריר שנייה, ואני רואה הר של אותיות מיתמר בינינו, מבולבלות ולא תואמות כולן, אלף דברים שאני צריכה להגיד לה, אבל לא מצליחה למצוא דרך לומר. לא בלי לגרום למפולת נוראית כלשהי. לא בלי להיקבר תחת ההריסות.

ולכן אני הראשונה למצמץ, שנייה לפני ה"תודה", השקטה של סיבי, שאחריה אני מחליטה שעכשיו תורי להיות האחראית על ההתחמקויות בזמן הקרוב.

הקטע הוא כזה: מצחיק, אבל הייתה תקופה שגם אני שנאתי את ניו יורק. כשהייתי בת שלוש-עשרה, השכבה שלי בכיתה ח' התחלקה לשתי קבוצות: באביב, שלושה שבועות בלבד לפני היום האחרון של חטיבת הביניים, חצי מאיתנו היו אמורים לנסוע לטיול של ארבעה ימים בווינגטון הברירה, והחצי השני עמדו לנסוע לטיול של ארבעה ימים בניו יורק. בימי אוקטובר שקדמו להכרזה על שמות הילדים שנבחרו להשתתף בטיולים השונים, שכבתי במיטת היחיד שלי והבטחתי כל מיני הבטחות לאלוהים שאפילו לא הייתי בטוחה שאני מאמינה בו. נשבעתי לסיים את כל המטלות שלי מוקדם שנה שלמה, ולהפסיק לנדר להורים שלי שיקנו לי סוף-סוף טלפון נייד. הייתי מוכנה לעשות כל דבר, כל דבר, העיקר שלא אבחר לנסוע לניו יורק. נבחרתי לנסוע לניו יורק.

פחדתי; זה כל הסיפור על רגל אחת. מעולם לא יצאתי מגבולות מדינת אוהיו, ואפילו בתוך אוהיו, המקום הכי רחוק שהגעתי אליו היה סינסינטי, לביקור אצל סבא וסבתא מצד אבא. שני הטיולים נראו

לי מאיימים למדי, אבל וושינגטון נראתה בתמונות כמו עיר הבנויה ממבנים נקיים, לבנים ורשמיים למראה, מוקפים דשא ירוק להפליא וגזום בקפידה. מאחר שגדלתי בפרוורים, דשא ירוק להפליא וגזום בקפידה שיקף במידה רבה את מכלול תפיסת הטבע שלי.

אבל בתמונות – שלא לדבר על תוכניות טלוויזיה וסרטים – ניו יורק נראתה ענקית, בלתי צפויה, אפורה וצפופה ורועשת ובלתי תואמת. היה גם סנטרל פארק, ברור, אבל בתצלומי האוויר שהמורה שלנו למדעי החברה הראתה לנו, אפילו החלק הזה שלה נראה מאיים – עצים אדירי צמרת שלא היה לי מושג מה מסתתר מאחוריהם, אבל הייתה לי הרגשה שככל הנראה לא מדובר במשטחי דשא פרווריים אופייניים, וכל זה מוקף במבוך הבניינים האפור, האדיר.

כשחזרתי הביתה וסיפרתי להורים שלי, נדמה שאף אחד מהם לא הבחין ברעד בקולי. במקום זה הם התבצרו כמעט מייד – כמו שנהגו לעשות בדרך כלל – בעמדות מנוגדות בתכלית לגבי הסיפור כולו. אימא שלי הייתה מזועזעת שמקום "לא בטוח" כמו ניו יורק הועלה מלכתחילה כיעד הולם לטיול, ואבא שלי גלגל את עינו והתלונן שהיא מגדלת אותי עטופה בצמר גפן. כשהם סיימו להתנצח – כמה טריקות דלתות ארונות מאוחר יותר – הרטט כבר נגזז מקולי. דיווחתי לאימא שלי בהרחבה על המלווים שישמרו עלינו; אמרתי לאבא שלי כמה אני מתרגשת לקראת הנסיעה.

כמה חודשים אחר כך התיישבתי באוטובוס באותו יום אביבי, מחברת ציור צמודה לחזי ושני בקבוקים חדשים של סירופ נגד קלקול קיבה חבוים בתיק הגב שלי, משננת ללא קול את עצתו של אבא שלי "להיות קשוחה", ואת אזהרתה של אימא שלי, לשמור את כל הכסף בפאוץ' השטוח שלבשתי מתחת למכנסיים שהיא קנתה לי במיוחד. ואז סיביל מיקלוצ'י התיישבה לידי.

היא הייתה תלמידה חדשה, בדיוק עברה לבית הספר שלנו משיקגו, והיה ברור לגמרי שהיא מגניבה פי מאה בערך מכל אחד אחר בכיתה שלנו, ועל כן מיותר לציין שהיא הייתה מגניבה פי מיליון לפחות מהבחורה עם שני בקבוקי התרופה נגד שלשול בתיק. היא כבר הייתה

בניו יורק – "כאילו, מלא פעמים" – כי אבא שלה היה אדריכל, אבל גם מפני שחלום חייה היה להופיע בברודוויי, וההורים שלה היו "כאילו, תומכים בטירוף", ולקחו אותה לראות מחזות זמר לפחות פעמיים בשנה. בנסיעה באוטובוס היא התחילה לארגן שירה בציבור ואף אחד לא עשה קולות של הקאה (קסם!) ואז יזמה משחק אמת או חובה שאף אחד לא התבייש בו (כישוף!).

היו לי חברים לפני סיבי – ילדים שלמדתי איתם שנים, ילדים שהכירו אותי כילדה מנומסת, עליזה, שתמיד מציירת או צובעת משהו. אבל מרגע שנעשיתי די גדולה לזהות את כל הקליקות, היריבויות והקונפליקטים, שנראה שרחשו תמידית מתחת לפני השטח, נעשיתי זהירה ושמרתי על מרחק בטוח. אבל בסיבי לא היה שום דבר זהיר, לא היה אף אחד – כולל אותי – שהיא שמרה ממנו מרחק. היא הייתה קלילה וכיפית וסקרנית, והייתה לה יכולת ייחודית לקרב אותי לחבורה בלי לגרום לי להרגיש חשופה מדי.

ובטיוול ההוא לנוי יורק, היא הפכה לחברה הכי טובה שלי. אבל אפילו הנוכחות של סיבי לצידי לא שינתה את דעתי על העיר, לא באמת. היא עדיין היממה אותי לחלוטין; עדיין חגרתי את הפאוף' השטוח כאילו מדובר במכשיר רפואי שחיי תלויים בו; עדיין בלעתי שתי כפות סירופ מונע שלשולים מדי בוקר, לפני שעזבנו את המלון עם המלווים ליום עמוס נוסף של סיורי תיירים הכרחיים; עדיין הייתי בטוחה שאני בסכנת שוד מיידית בכל פעם שיצאתי לאוויר הפתוח. הצלחתי ליהנות מחלקים מסוימים (אחרי הכול, בפארק באמת היה המון דשא יפה), אבל לא התחברתי באמת לתדר של העיר.

זרמתי עם זה.

כשסיבי החליטה לעבור הנה מייד אחרי סיום הלימודים, התחבקנו ובכינו והבטחנו שלעולם לעולם לא נאבד קשר, אבל לא היה שום סיכוי שאני אבוא איתה. קיבלתי מלגה חלקית למכללת קולומבוס לאומנות ועיצוב, והתוכנית שלי הייתה לחרוק שיניים ולסבול בבית עם ההורים, עד שאצליח לחסוך מספיק לדירה קטנה. התקווה הייתה לסיים את הלימודים ולהשיג עבודה בעיצוב גרפי, קודם בעסק של אבא

שלי, ואחר כך, קיוויתי, גם במקומות אחרים. ניו יורק הייתה אמורה להיות מקום שאבקר בו, בשביל סיבי, אבל לא – לעולם לא – מקום שממש אחיה בו.

אבל כשהכול התפרק, סיבי הייתה זו שהייתי זקוקה לה, סיבי הייתה זאת שהעניקה לי התחלה חדשה. השנאה המקורית שרחשתי לעיר הפכה חסרת חשיבות. לא שנאתי אותה כמו ששנאתי את מה שקרה בבית – הריב הנורא והסופי ההוא ביני ובין ההורים שלי. זה שבו, בפעם הראשונה, הם היו באותו הצד. זה שבו אילצתי אותם לבסוף, סוף־סוף, לספר לי את האמת – עליהם, עליי, על כל הדברים שהם הסתירו ממני כל השנים.

אם כבר מדברים על מפולת. יש ימים שאני מרגישה כאילו לא סיימתי לנער מעליי את כל השלג והסלעים.

אז בהתחלה – מנותקת ועצובה ומפוחדת – פשוט הלכתי אחריה. היא הציעה לי מקום על הספה הקטנה והלא נוחה שלה; לקחתי אותו. חברת הקייטרינג שהיא עבדה בה בערכים חיפשה מלצרים נוספים; נרשמתי. היא הייתה צריכה ללכת לאודישנים; נסעתי איתה בסאבוויי, עזרתי לה לסחוב בגדים להחלפה וחיכיתי איתה במסדרון או בלובי, בזמן שהיא שיננה בחדרה את הטקסטים לתפקידים השונים. היא קבעה לצאת עם חברים שהכירה מאז שהגיעה לעיר; אני הצטרפתי.

אבל כשהייתי מוכנה סוף־סוף – כשיצאתי סוף־סוף לדרך עצמאית – שלטים ואותיות היו הדברים שלימדו אותי לאהוב את העיר הזאת בזכות עצמי.

אותיות ושלטים לימדו אותי איך להפוך אותה לביתי החדש. אז יכול להיות שזאת הסיבה שאחרי השיחה הנוראית, הופכת הקרביים שלי עם סיבי, אני בוחרת ללכת לחנות בדרך ארוכה במיוחד, ארוכה עד כדי כך שכבר אי אפשר לקרוא לה דרך, בכלל. בעצם עשיתי עיקוף ענקי בזיגזגים כדי לשרוף את הזמן עד שהשמרת האמיתית שלי תתחיל – בעוד שעה שלמה. עיקוף זיגזגי שמאפשר לי לראות הרבה יותר מהדברים שאני כמהה לראות: אותיות שמתחברות למשמעות.

בהתחלה אני לא רואה הרכה, או לפחות לא הרבה כאלה שרוב האנשים היו מבחינים בהם. השלטים ברחוב שלי נועדו להדריך אותך איך לתפקד בחלל, לשמש תזכורת לדרך הנכונה לגור כאן: **החניה אסורה, אתר בנייה לבנין, זכות קדימה להולכי רגל**. כולם כתובים באותיות גדולות מודגשות, בדרך כלל סנס־סריף, והגדלים משתנים בהתאם לחומרת הבעיה שאיאלץ להתמודד איתה, אם לא אקדיש להם את תשומת הלב הראויה. ואז, כשאני פונה מערבה לכיוון השדרה החמישית, פונה שמאלה ועוברת ליד המקום שישבתי בו עם ריד סאתרלנד אתמול בערב, מילים אחרות שלו מהדהדות לפתע באוזניי.

לא משנה כמה ניסיתי, פשוט לא הצלחתי למצוא פה סימנים. אני צועדת לאורך יוניון והכול מתחיל להשתנות. גם המיקוד של השלטים עובר מתפקוד והתמצאות בחלל, למקומות שכדאי לבקר או לאכול או לקנות בהם כשאת מגיעה לאזור. סככה אדומה מסמנת מסעדה שנודעת בשימוש הכמעט בלעדי שלה ברכיבים מתוצרת מקומית; השלט שלהם נראה כאילו שורבט בכתב יד בהיסח דעת מלבב, נקודת חולם כבדה, לא מושלמת בצורתה, מעל ו', כתובת אתר אינטרנט באותיות כתב שנראה שנוספו בחופזה בשלב מאוחר יותר, משכן מבולגן למודרניות. פינת יוניון והשדרה השישית, פינה טובה לשילוט – מרפאה וטרינרית עם אותיות סנס־סריף צנומות, נקיות ובטוחות למראה. שוק אורגני עם כוכב בירוק־לימוני שמחליף את האות א', המזדהרת בהבלטה כנגד הרקע השחור – זה מגניב, זה יקר, בטוח יש שם כל מיני מזונות שבחיים לא שמעת עליהם, אבל שללא ספק יהפכו אותך למגניבה בעצמך, אם רק תנסי אותם.

אחרי המכולת השכונתית יש גוש בניינים מצטיין במיוחד באגף השילוט והאותיות. כתובת בגון קרם על סוכך חום־אדמדם של מסעדה איטלקית, וממש ממול, שם נוסף בצבע קרם על שלט המכבסה האוטומטית, מודגש ופשוט על רקע ירוק כהה מעוטר בשוליים צהובים, האותיות נערמות אנכית, ביעילות, בדיוק כמו שהיית רוצה שיקפלו את הכביסה שלך. אחת הנקודות האהובות עליי: הקקופוניה הכאוטית

של שלטים מרובים מעל חנות אופניים מקומית ותיקה – כמה כתובים בגופן גותי על השלט של הבניין, סריף דקורטיבי בשלט האדום בוהק מעל הרחוב. גם הוא נראה צבוע ביד, בדומה לאותיות המתנוססות על החלון – לבנות עם מסגרת כחולה – שמעל דלת הכניסה. **אנחנו כאן כבר הרבה מאוד זמן, אומרים השלטים הללו. זה ממש לא משנה אם אנחנו תואמים או לא.**

אני ממשיכה ללכת בראש מורם, ואני מרגישה כמעט כאילו אני מונה אותם, סופרת שלטים שמעולם לא בחנתי מקרוב בעבר, וזה בהחלט אומר משהו. זה נוסך בי שלוה בדיוק כפי שזה הרגיע אותי בזמנו, כשלמדתי את העיר באמצעות הליכה בה, באמצעות התבוננות בתשומת לב. למדתי שכונות אות אחר אות, שלט אחר שלט. זה הדבר שמילא אותי השראה; זה מה שגרם לי להתאהב בעיר הזאת, אבל גם מה שלימד אותי להסתדר בה בכוחות עצמי. ככה למדתי שאני יכולה להיות מישהי אחרת שאינה נערת פרוורים מוגנת יתר על המידה, שגדלה במשפחה מושלמת על פני השטח. זה מה שרשמתי מאוחר בלילה בנסיעה בסאבוויי, מסריחה מאוכל ועייפה עד מוות, מסיחה את דעתי ממחשבות על הוריי וגם מהסיכוי להישדד – שלטים ואותיות שראיתי, רעיונות חדשים ששקשקו בקול בראשי בדיוק כמו המסילות תחת רגליי. זה הדבר ששכנע אותי לקבל את הצעת העבודה הראשונה שהציעו לי אי פעם, עשרים וחמש הזמנות למסיבת יום הולדתו השמיני של בנו של הבוס שלי בחברת הקייטרינג.

זה מה ששכנע אותי לנסות לפרוש כנפיים בכוחות עצמי, להקים את העסק שהפך את מג מקוורת למעצבת הלו"ז של פארק סלופ. **דווקא יש סימנים, אני אומרת ללא קול לריד הבלתי נראה שלא מוכן לצאת לי מהראש. אתה פשוט לא יודע לקרוא אותם כמו שצריך.** אני במרחק בלוקים ספורים מהחנות כשהרעיון מכה בי. נראה שאני לא יכולה לעשות שום דבר לגבי סיבי, לגבי המסלול שהיא בחרה לעלות עליו שירחיק אותה ממני עוד יותר, אבל אני כן יכולה לעשות משהו לגבי עצמי, לגבי זה שאני מרגישה בודדה וחסומה וחסרת מנוח, עקב הצורך הטורדני הזה שלי להגיד יותר מדי בעבודות שאני עושה. אני

יכולה לעשות משהו לגבי הפחד להתחיל לעבוד על הפרויקט שעשוי לשנות הכול מבחינתי.

אולי אני צריכה להיזכר שכל אות ואות שאני מציירת היא בעצם שלט. אין שום צורך בצפנים נמהרים, בלתי הולמים.

אני צריכה לצאת החוצה שוב, ללכת ברחובות, לראות את השלטים, לזכור מה הביא אותי לאותיות מלכתחילה. השראה בשביל העבודה החדשה הזו, קצת תוכן בונס לרשתות החברתיות שלי. סדרת טיולים רגליים בהשראת השלטים המצוירים ביד הטובים ביותר שיש לעיר הזו להציע. קצת עבודת מחקר ותכנון – החודשים החמימים יותר כבר מעבר לפינה – זה לפחות משהו, משהו שעשוי לעזור לי להתגבר על המחסום.

כשאני מגיעה לדלת הכניסה לחנות ופותחת את שני הבריחים הכבדים הנועלים את השער הישן של חזית החנות, שריד מהתקופה שהמקום הזה היה סטודיו צורפות לתיקון תכשיטים, אני מרגישה קלה יותר, כאילו חלק מעולו של הבוקר הזה ירד מעל כתפיי. בפנים, אני משאירה את האורות כבויים בינתיים, חלל החנות מואר דיו הודות לקרני השמש של אמצע היום. אני רואה שיש לי זמן לסדר קצת את הסחורה לפני שעת הפתיחה, לבדוק את הקופה פעם נוספת, לוודא שהחדר האחורי מסודר לקראת פגישות עם הקליגראפים ומעצבי האותיות העצמאיים שיגיעו הנה היום. לאשל בשתיים-עשרה בדיוק, יושיקו בשתיים, דייוויד בשלוש וחצי. ססיליה תחזור מחר, ואז הסחת הדעת שסיפקו לי המשמרות הזמניות האלה תגיע לקצה.

אבל עכשיו יש לי תוכנית. לרגע אני מצטערת בכל ליבי שאין לי כרגע אפילו בן אדם אחד שאני מרגישה קרובה אליו מספיק בשביל להרים טלפון ולהגיד, הי, בא לך לצאת איתי לסירי השראה כרגל? אבל אחת התוצאות הגרועות ביותר של הריחוק בין סיבי וביני, היא המהירות המדהימה שבה הוא חשף את שטחיותם של רבים כל כך מהקשרים שיצרתי כאן – קולגות ולקוחות, אנשים שאני מחבבת ומכבדת ונהנית מחברתם, אבל כאלה שמכירים אותי רק כמג העליזה והעולצת, המציירת ועובדת בקלילות, המהירה לחייך, זאת שתמיד נחמד לצחוק איתה ולנהל שיחה קלילה.

אבל לייזום פגישה פנים אל פנים עם כל אחד מהם עכשיו – כשאני חסומה כל כך, כשיש חשש מבוסס שההרגל הפזיז, המגוחך שלי, נחוש בדעתו לחזור לחיי – נראה לי בלתי אפשרי איכשהו. ועדיין, לעשות את זה לכד עשוי לשמש תזכורת טובה בשבילי. העיר הזאת היא גם שלי, גם אם אני חולקת דירה עם סיבי וגם אם לא, גם אם היא חברה שלי וגם אם לא. העיר הזאת היא הבית.

הבזק לבן על רצפת האלון המהווה מושך את תשומת ליבי מזווית העין כשאני מתקרבת אל הדלפק, פיסת נייר שבטח נפלה למישהו. אני מתכופפת להרים אותה. הייתי צריכה לטאטא אתמול בערב, זאת אחת המטלות של לפני הסגירה, אבל דעתי הייתה מוסחת בגלל ריד שהבהב בשולי שדה הראייה שלי, כשניצב ליד הדלת כמו פסל והמתין לפסגת האספרסו־תה צמחים המביכה להחריד שלנו.

אבל ברגע שאני אווזת בנייר באצבעותיי, חולפת בי אותה אדוות רגש שחשתי כשהוא עמד ממש מולי, כשרק הדלפק והסוד שלי חצו בינינו. כי זו בכלל לא חתיכת נייר סתמית שנפלה למישהו. זה מלבן מושלם, ללא רבב, עשוי נייר משובח, עבה במיוחד, עם פינות מעוגלות שמשלמים עליהן תוספת. דיו שחורה, אותיות מובלטות, כאלה שאפשר להעביר את כרית האגודל שלך עליהן ולמשש כל אחת בנפרד. סריף מקסים בכתב אשורי! – חתיכת הפתעה.

זה פשוט. שם, תפקיד, מקום עבודה, כתובת אימייל.

סימן?

לראשונה זה חודשים ארוכים, המוח שלי מתזז ניצוצות עם היוולדו של רעיון חדש. רעיון מטורף לגמרי, אולי, אבל עדיין – רעיון. לכתוב לריד סאתרלנד ולשאול אותו אם הוא רוצה להיות חלק מהתוכנית שלי.

פרק 4

בששת הימים הבאים, היא רודפת אותי. רודפת אותי ולא נותנת לי מנוח לרגע, זו לא מילה או אות, כמו שקורה בדרך כלל, זה אפילו לא שם. לא, הישות שרודפת אותי ללא רחמים היא צליל יחיד: השריקה הקצרה, האוורירית, שבקעה מהטלפון שלי כשלחצתי על שלח ושיגרתי את הודעת האימייל האימפולסיבית ההיא לריד.

אני שומעת את השריקה לכל אורך המשמרת האחרונה שלי כממלאת מקום בחנות של ססיליה, הצליל מהדהד טרי באוזניי, שרויה במצב התודעתי שגורם לי לחשוב שלגמרי הגיוני מצידי להיכנס לתיקיית הדואר היוצא שלי ולקרוא את ההודעה הקצרה, החפוזה, שניסחתי, כל בערך שתיים-עשרה עד חמש-עשרה דקות. אני שומעת אותה לכל אורך הלילה ההוא ולאורך כל שעות היום למחרת, בזמן שאני מנסה נואשות להתרכז בעבודה ובסופו של דבר נכנעת ונאלצת לעבור למטלות כמו המצאת מערכת חדשה לסיווג העטים שלי לפי צבעים (אף על פי ששיטת הקטלוג הישנה הייתה בסדר גמור), כשאני מעלה לאינסטגרם סטורי בן שישה חלקים שמסביר איך לצייר ד' בכתב גותי. אני אומרת לעצמי שהר' מייצגת דשלונות, (כמו, נניח, הרשלנות המקצועית המוזעזעת שגיליתי כשיצרתי תוכנייה מסוימת) ולא שם של גבר מסוים שעדיין לא השיב למייל שלי. אני כן מקבלת הודעה פרטית עם דיווח שסרטון הד' הגותית שלי "משעמם חחחחח", שאפילו מסיבה לי נחמה מסוימת, מפני שאני לא מסוגלת לדמיין את ריד מגיב בצורה דומה.

אני שומעת אותה ביום רביעי בערב, כשאני יושבת על הספה עם הדפדפן פתוח על משהו כמו עשרת אלפים לשוניות של גוגל מפות, במסגרת עבודת המחקר שאני עושה לקראת הסיוורים הרגליים בעיר, שהולך ומסתמן שאצא אליהם בגפי. השריקה האחרונה נשמעת אמיתית

כל כך – חרף האוזניות שתקועות באוזניי – שאני נושאת את ראשי בחטף ורואה את סיבי, שבדיוק פותחת את דלת הדירה שלנו. עיניה קבועות בטלפון שלה וחיוך ברכת השלום שהיא שולחת אליי לבסוף חיוור ובלתי מתחייב. אני שומעת אותה עוד פעם כיום חמישי בבוקר, כשהיא יוצאת לעבודה ואני נשארת במיטה, דוממת ושקטה, מטושטשת עדיין משינה טרופה.

ביום שישי אני חושבת שאולי אזכה בהפוגה קצרה מהפקת האוף-אוף ברודוויי של 'הלב המסגיר' על פי אדגר אלן פו שרצה לי בלופים במוח, מפני שריד שולח לי סוף-סוף תשובה במייל שתזמן לשעה 17:01 בדיוק, כי מוכן מאליי שהוא תזמן אותו לשעה הזאת, למה עוד אפשר היה לצפות? המייל קצר, יעיל (זה המקום לתגובות הלם והשתאות נוספות), מסתכם פחות או יותר בחזרה על ההצעה שלי להיפגש מילה במילה. אמצא אותך בטיילת, הוא כתב. יום ראשון, ארבע אחר הצהריים. אני בווהה במילים הללו זמן רב. אולי הוא הסתיר כאן צופן, אני תוהה, אף על פי שאין פה מספיק פ' בשביל לאיית "עופי לי מהפרצוף", תגובה אפשרית מתקבלת על הדעת בסך הכול, בהתחשב בנסיבות.

אבל אני שומעת אותה שוב עכשיו, הדהוד קטנטן שלה. מפני שהיום יום ראשון, שבוע בדיוק מהיום שהוא בא להראות לי את התוכנייה ההיא; מפני שהשעה כבר שלוש אחר הצהריים, ואם אני רוצה להגיע לטיילת עד ארבע אני צריכה לעזוב את החנות בקרוב מאוד, כדי להספיק לעלות על קו R ("משעמם חחחחח") לרחוב קוֹרְט. מפני שבעוד שעה בדיוק (וברור לך שהוא יגיע בדיוק בזמן!), אצטרך להציג את הרעיון שלי בפני גבר שיש לו סיבות טובות מאוד לא לחבב אותי. מפני שאם הוא יסכים להצעה שלי, קיימת סבירות גבוהה שאתחיל להתראות איתו באופן קבוע למדי בעתיד הקרוב.

"את נראית די על קוצים", אומרת לאשל, ואני מעריכה את זה, כי ההערה שלה לפחות מחרישה את השריקה המדומה במוחי. מעברו השני של השולחן, לאשל מרחיקה את החוד מאבן ההשחזה שלה ומרימה את זכוכית המגדלת הקטנה שהיא עונדת סביב צווארה כדי לבדוק

את שיפוע החדר. היא פולטת אנחת תסכול קטנה, שומטת את זכוכית המגדלת ומוסיפה לאבן עוד כמה טיפות מים.

"אה, ממש לא," אני אומרת באגביות, בקול שירות הלקוחות העליז שלי, שאני לא מדברת בו בדרך כלל כשאני לא בקדמת החנות. לאשל הגיעה לנסות היום מותג דיו-אגוז חדש שססיליה הזמינה בשביל איזה אירוע התרמה במוזיאון שהן משתפות בו פעולה. אני הגעתי היום בתירוץ שאני צריכה לבדוק את מלאי העטים המטאליים בחנות, אבל האמת היא שבאתי פשוט מפני שסיבי ואלייז'ה יושבים כרגע בדירה שלנו וצופים בתוכנית על אנשים שעושים טעויות מחרידות באפייה, והעצבים שלי מרוטים מדי בשביל לנסות להתנהג נורמלי בסביבתם או בסביבת טעויות האפייה שלהם. ומאחר שלא הצלחתי להחליט מה יהיה גרוע יותר – שסיבי תבחין בעצבנות שלי ותשאל אותי עליה, שסיבי תבחין בה אבל תבחר לא לשאול אותי עליה, או שסיבי לא תבחין בזה בכלל – החלטתי שהדבר הכי הגיוני לעשות יהיה לקפוץ לחנות. או, במילים אחרות, חזרה לזירת השריקה.

"האמת שהתכוונתי להגיד לך שאת מרעידה את הרגל שלך וזה מזויז את השולחן," לאשל מבהירה.

אני מרגישה את הסומק מציף את פניי כשאני מדוממת באחת את רגלי הימנית הסוררת.

"או! אני ממש מצטערת."

היא מרימה אליי מבט ומחייכת.

"יש לך דייט או משהו?"

וווווששש, קורא המוח שלי בקול. אני משתמשת בעט הטומבו הכסוף שבדקתי לפני רגע, כדי לנסות לייצג את האוושה המסוימת הזו על הדף. התוצאה מזכירה לוגו מפורסם במידה מדכאת – המכה המיליון בערך שהיצירתיות שלי ספגה בזמן האחרון.

"אה. לא."

יש לי תחושה שהיא לא ממש קונה את זה; שפתייה מתכווצות בספקנות, ולשבריר שנייה מטורף לחלוטין אני שוקלת לספר לה. טוב, אז יש איזה מישור, הייתי אומרת. לקוח לשעבר ששם לב לאיזה הרגל

דע שיש לי. אנחנו לא מכירות זו את זו כל כך טוב, לאשל ואני, אבל יש בינינו תמיד איזו תחושה ידידותית כזאת כשאנחנו נפגשות בחנות. היא מצחיקה ונחמדה ומוכשרת בטירוף, ואולי –

"או, טוב שאת עדיין כאן," ססיליה אומרת, כשהיא חולפת בחדר כמו משב רוח שמפר את הקסם מיידית. זרועותיה עמוסות באלבומי דוגמאות, שלל דוגמיות נייר ודוגמאות כתב שהיא אוספת ומעדכנת ללא הרף, בשביל לקוחות שמגיעים הגה בחיפוש אחר רעיונות חדשים. "קיבלתי אתמול טלפון בקשר אליך."

חבטת מתח מהדהדת בבטני. מה אם הוא שינה את דעתו? מה אם הוא החליט שזכותה המלאה של ססיליה – שהיא בכל זאת בעלת החנות שממנה יצאו התוכניות ההן – לדעת מה בדיוק עוללת? מה אם ההסכמה שלו להיפגש איתי, הייתה רק דרך להסיח את דעתי מההחלטה שלו לספר לבוסית שלי לשעבר את האמת?

"כן?" איכשהו, אני מצליחה להפוך את ההברה הבודדת הזו לשלוש הברות נפרדות.

ססיליה שולחת אליי מבט מסוקרן, אבל לא פוסקת משטף הפעילות שלה ולו לרגע. היא מניחה את האלבומים על אחד המדפים הלבנים המחפים את כותלי החדר האחורי, מסודרים בקפידה אחד-אחד, צבעיהם משתלבים באורח מרהיב עין – רק שניים מכישרונותיה הרבים. "כן, לקוחה חדשה. היא מתה לשכור אותך."

גופי נמס בהקלה. זה לא היה הוא. תודה לאל, זה לא היה הוא.

ססיליה מסתובבת אליי, וילון שערה השחור החלק – שאין בו ולו רמז לאפור, ולא משנה שהיא מתקרבת לשנתה החמישים – מחליק על כתף אחת, ידיה נטועות על מותניה.

"מתה," היא חוזרת על המילה, חיוכה גאה.

"אני מצטערת. אני לא מבינה למה אנשים לא משתמשים בטופס המקוון ששמתי באתר שלי." אפילו בזמן שאני אומרת את המילים, אני יודעת טוב מאוד שלא זה הדבר שאני מתנצלת עליו כאמת, מפני שססיליה אף פעם לא נראתה כאילו השיחות שהיא עדיין מקבלת מדי פעם בקשר אליי ולעבודה שלי מטרידות אותה איכשהו. אני מתנצלת

על חבטת המתח ההיא, על מה שעמד מאחוריה ועל הצרות הצורות שהייתי עלולה לגרום לה.

ססיליה מרימה את ידה ומנופפת בה בביטול.

"זה בסדר גמור. היא אמרה שהיא נורא זהירה עם מיילים." היא משתהה לרגע, מציצה אל קדמת החנות כדי לוודא שרק שלושתנו מאזינות. "אני חושבת שיכול להיות שזאת מישהי מפורסמת."

"אל תעשי את זה," לאשל אומרת מייד, מקרבת את זכוכית המגדלת לעינה פעם נוספת ומכווצת את עפעפיה. "לפני שלושה חודשים עיצבתי הזמנות למסיבה בשביל אחת מ'עקרות הבית האמיתיות' וזה פשוט היה סיוט אחד גדול. שלוש פעמים הייתי צריכה להתחיל מאפס, ואפילו לא יצא לי לראות אף אחת חוטפת קוקטייל בפרצוף. כזה בזבוז."

"היא לא אחת מ'עקרות הבית האמיתיות'," אומרת ססיליה ומתרוממת להציץ מעל כתפה. היא מהמהמת באישור שעה שהיא בוחנת את העיצובים שלאשל כבר הספיקה לצייר. "בזה אני בטוחה."

"היא לא אמרה לך איך קוראים לה?" אני לא יודעת למה אני שואלת את זה בכלל. לקוחות חדשים הם ממש לא חלק מהתוכנית העכשווית שלי, לא עד שאצליח לסיים את העבודה על הפרויקט לפני הדדליין.

היא מביטה בי ומנידה בראשה. "היא השאירה את השם והמספר של העוזרת האישית שלה. אמרה שאת יכולה להתקשר בכל שעה." "אוור, עוזרת אישית," אומרת לאשל. "אז כן, חר-משמעית תתקשרי אליה."

"היא נשמעה נחמדה," אומרת ססיליה. "לא נראה לי שהיא אחת מאלה שתוקפות אנשים בגביעי שמפניה. והיא בטח תשלם מלא. אם היא באמת איזו כוכבת רצינית, זאת יכולה להיות חתיכת קפיצת מדרגה בשבילך."

"כן, אני —" אני משתהה, עושה הצגה שלמה של איסוף הדברים שלי, בזמן שאני מנסה לעשות סדר במחשבותיי. עדיין לא סיפרתי לססיליה על הפרויקט המסוים הזה שאני עובדת עליו, במיוחד כי בהתחשב במחסום היצירתי שנקלעתי אליו, יש סיכוי גבוה שלא יצא מזה שום דבר בסוף. "אני פשוט חושבת שאני כנראה קצת עמוסה מדי כרגע,"

אני מסיימת לבסוף, והמילים נשמעות משכנעות בערך כמו הכחשת הדייט שלי לפני כמה דקות. לאשל משחזרת את כיוון השפתיים מקודם. "את בטוחה?"

אני מעבירה את רצועת התיק שלי מעל ראשי, מחליקה אותה על גופי ומיישרת את חזית השמלה שלי. הלכתי על שמלה חלקה הפעם, למקרה שהדפס יחמיר את המצב עם ריד, שבטוח יחזור היום ללוק קפטן נבחרת מועדון הוויכוחים שלו. בחרתי בשמלת טריקו עם שרוולים קצרים בצבע ירוק־אזמרגד, גוון שסיבי תמיד אמרה לי שממש מחמיא לשיער החום בהיר שלי, ולבשתי מעליה ז'קט ג'ינס. יש מצב שהייתי צריכה לחשוב על זה שסיכות האמייל והכפתורים שמקשטים את הכיסים הקדמיים שלו עלולים להוות הסחת דעת. על אחד מהם כתוב שמרו על ניו יורק מוזרה, סנטימנט שאני מניחה שלא יקסום לריד במיוחד, בהתחשב בעובדה שהמוזרות הכללית של ניו יורק בטח ממלאת את מאה הסעיפים הראשונים ברשימת "כל הסיבות שאני שונא את המקום הזה". כשאני נושאת את עיניי שוב, ססיליה ולאשל מביטות בי שתיהן בהבעות תמיהה תואמות. נראה לי שהבלבול שלהן נובע מהשקט הבלתי אופייני לי כל כך. הן חברות טובות, השתיים האלה – לאשל השתתפה באחד מקורסי הקליגרפיה של ססיליה לפני חמש שנים בערך, והתגלתה כתלמידה מצטיינת עד כדי כך שהן התחילו לעבוד יחד לעיתים קרובות, שיתוף פעולה שנמשך עד היום. אבל הן גם מבלות יחד מחוץ לעבודה – שתיהן נשואות, לשתיהן יש ילדים – אף על פי שהילדים של לאשל צעירים יותר מהמתבגרים של ססיליה. יחד, הן מחוננות בדבר החמקמק הזה שאני מתייחסת אליו כקסם הכללי של קליגרפים – ביטחון עצמי נטול מהמורות, יציבות, אותה התכונה שמאפשרת להן לקרב חוד טבול בדיו אל דף ולברוא משהו יפהפה מאין. בלי לעצור את זרימת התנועה, בלי הפסקות לצורך מחיקות וניסיונות חוזרים.

אני חשה במדקרת כאב נוספת של בדידות, געגוע. באתי לכאן היום אחר הצהריים בשביל החברה, כדי לנסות למצוא מפלט מאושת הוויזשש הטורדנית. אבל אפילו שיחת חולין נראית לי מסוכנת פתאום – כי אני לא באמת יכולה לדבר על ריד בלי להסביר מאיפה

אני מכירה אותו, וזה עלול להוביל לאסון; אני לא מספיק בטוחה בעצמי כרגע בשביל לספר על הדדליין שלי, ואני מתביישת מדי לדבר איתן על המחסום היצירתי שנקלעתי אליו.
 "לגמרי בטוחה," אני עונה בקלילות.

ססיליה מושכת בכתפיה ומושכת את הכיסא הסמוך לזה של לאָשֶׁל.
 "אני אשמור על זה בשבילך בכל מקרה, רק ליתר ביטחון."
 "היא תשנה את דעתה," לאשֶׁל אומרת. היא נושאת אליי מבט בחיוך וקורצת אליי בשובבות. "נראה לי שהיא פשוט נורא לא מרוכזת כרגע, כי יש לה דייט."

ססיליה קופאת באמצע הדרך לכיסא, עיניה מתלקחות. "אה, באמת, דייט? איזה יופי!"

"איזה יופי." זה מה שאנשים נשואים תמיד אומרים כשהם שומעים שיש לך דייט. כאילו שמונים ושישה אחוזים מהדייטים בעיר הזאת, לא מסיימים בדחף עז לכרות עם עצמך ברית דמים במסגרת נדר לשמור מרחק מהמין הגברי לנצח־נצחים.

"זה לא דייט." זה המשפט היחיד שאמרתי באופן נחרץ מאז שהגעתי הנה. ססיליה, שכבר התמקמה על הכיסא, דוחקת בצלעותיה של לאשֶׁל קלות במרפקה, ושתייהן מחייכות אליי. אני מגלגלת עיניים בעליצות, מעיפה מבט בטלפון שלי. אני אספיק להגיע לשם בזמן, אבל אני עדיין מרגישה מתוחה בדיוק כמו שהייתי כשנכנסתי לחנות, לצערי. "אני אקח את הטומבו," אני אומרת לססיליה ומשלשלת את העט לתיק שלי. "תוסיפי את זה לחשבון שלי?"

"בטח," היא אומרת, אבל דעתה כבר מוסחת והיא מושיטה יד לקחת דף נקי מערמת הנייר שנחה ליד לאשֶׁל.

"טוב, אז ביי לכן," אני אומרת ועוקפת את השולחן.
 "מג." קולה של לאשֶׁל עוצר אותי כשאני מתקדמת לעבר קדמת החנות. "אמרת למישהו לאן בדיוק את הולכת, נכון?"

אני קופאת על עומדי, משתוקקת עד דמעות לספק מענה קליל כלשהו, אך לשווא. הביטוי הפעוט הזה של דאגה – הקור הזה של חברות שמתעקשות שתהיה לך רשת ביטחון – מוליד לחץ קל של

דמעות מאחורי עיניי. לוקח לי שנייה להבליע אותן, לפני שאני מפנה אליה מבט מעבר לכתפי ומחייכת חיוך בהיר.

"אה, ברור," אני משקרת. אבל אני כל כך אסירת תודה לה שאני מוסיפה, "אני הולכת לטיילת. מקום ציבורי והכול."

"תיהני!" היא קוראת בתשובה, אבל היא וססיליה כבר רכונות יחד מעל הדפים, ראשיהן סמוכים זה לזה כשהן בוחנות את הדיו. זו תמונה של חברות נינוחה שאני לא בטוחה שתהיה לי שוב אי פעם.

כשאני הודפת את דלת היציאה, צחוקה המצלצל של ססיליה מהדהד מאחוריי, ואני מרגישה בודדה כמו שלא הרגשתי זה חודשים.

ווששש, אני שומעת כשהדלת נטרקת מאחוריי.

בסוף אני מגיעה שש דקות לפני הזמן.

רחוב מונטֶגיו הומה אדם – השמש זורחת, מזג האוויר נעים, ולכולם יש את המבט המסוחרר קלות הזה בעיניים שאומר: "וואו, הפסיק לרדת גשם סוף-סוף." במקום להתמקד בשלטים – כמעט כאילו אני חוששת להתגרות בגורל, לפני שאפגוש את ריד – אני מתמקדת באנשים.

אני עוברת ליד הסניף של האָגֶן-דָאז, ורואה גבר שבוהה במילקשייק השוקולד שלו כמו חתן שממתין ליד המזבח בכנסייה, ובדיוק ראה את בחירת ליבו בשמלת הכלה שלה בפעם הראשונה. אני מתבוננת בילדה קטנה שמנדנדת בשמחה את ידה של אימא שלה תוך ליקוק גביע גלידה, שבערך שלושים אחוז ממנה מרוחים לה על החולצה והלחיים. אני רואה זוג מבוגר שעומד מחוץ לבית קפה, שניהם בוחנים את התפריט התלוי על החלון בעפעפיים מצומצמים, והנמוך ביניהם אומר, "יש להם קלאב סנדוויץ'"; אתה מת על קלאב סנדוויץ'! כאילו קלאב סנדוויץ' זאת איזו הפתעה נהדרת ויקרת מציאות, ולא מנה שאפשר למצוא בכל מקום שני שמגיש אוכל בעיר הזאת.

כשאני מגיעה לפַּיֶרפּוֹנט פֶּלִיס, הכחול של האיֶסֶט ריכר נגלה במלוא הדרו. השמש הזורחת הופכת את המים לבהירים יותר משראיתי אותם

חודשים על חודשים, והרוח המנשבת על פניי קרירה דיה לצנן אותי, אבל לא במידה שמעוררת חשש שהשיער יידבק לי לליפגלוס – מה שנודע בפי כול כרוח האדיאלית. אישה מסתובבת ליד מתקני האופניים, מלהטטת ארבעה כדורי צמר ומפזמת שיר על חתולים אסטרונואטים (שמרו על ניו יורק מוזרה, כאמור), ואף על פי שבדרך כלל הנוכחות שלה שם הייתה גורמת לי להסיט מבט אוטומטית ולהעמיד פנים שאני קוראת משהו מרתק בטלפון שלי, ההתבוננות המדוקדקת הזו באנשים ששקעתי בה גורמת לי למצוא בכל הסיטואציה המוזרה הזו חן, במקום להירדך מפחד שאחד מכדורי הצמר שלה יפגע לי בראש. במשך כמה שניות אני מרגישה קצת כמו הבחור עם המילקשייק או האיש של הקלאב סנדרוויץ', ואני נזכרת, לראשונה מאז הווששש, למה חשבתי מלכתחילה שגם אם ריד יגיד לא, היציאה הזו החוצה, להיות מוקפת בכל האנשים האלה, תעשה לי טוב.

אני רק צריכה לעבור את הפגישה הזאת, שזה המקום לציין שוב שהקדמתי להגיע אליה בשש דקות, מה שמעניק לי יתרון מובהק כי זה ייתן לי זמן להתמקם – אבל הוא, כמובן, כבר כאן.

הוא עומד במרחק עשרים מטרים בערך בהמשך הטיילת, אמותיו שעונות על המעקה וידיו שלובות לפניו, כשהוא משקיף על הנהר לעבר העיר. הוא בהחלט לא לבוש לעסקים, אלא בגרסה דומה לתלבושת שראיתי עליו לפני שבוע – נעלי ספורט, ג'ינס, ז'קט. אולי אלה מדי יום ראשון שלו. הם בטח מתויגים ככה בארון הבגדים הכפייתי להחריד שלו. אפילו ממרחק, הפרופיל שלו יפהפה ברמה שכבר גובלת בגיחוך. אני מוסיפה אות אחת לצליל השריקה ההוא שרודף אותי. מונווה. זאת המילה שקופצת לי כשאני מסתכלת על הפרצוף הזה שלו. מוש. אין מה לעשות, הוא באמת מושלם.

ריד מזדקק כשאני מתקרבת, כאילו הרגיש בנוכחותי, וכשהוא מסתובב אליי, אני צריכה לעבור עוד כמה צעדים מביכים ששום דבר לא קורה במהלכם, חוץ מזה שהוא עומד שם ומחכה לי. אני מרגישה כאילו אני הולכת על הקרש ההוא בספינת פיראטים, שנייה לפני שאני

קופצת לים, כשאני מתקדמת לעבר העיניים הכחולות האלה. איכשהו, הן מצליחות להיות נטולות הבעה ולהתמקד בי בריכוז עילאי במקביל. אני שואלת את עצמי אם הוא עומד לומר, "אחר צהריים טובים." "הי," הוא מפתיע. אני משתדלת לא לתת לגבות שלי להתרומם בהפתעה.

"תודה שבאת." אני מבחינה לראשונה באישה שיושבת על הספסל הקרוב ביותר אלינו. היא מחזיקה ספל תרמי כזה עם מכסה ביד אחת ואת הטלפון שלה ביד השנייה, והיא בוהה בריד בפה פעור מעט. אני חושבת לעצמי שכנראה הייתי עושה בדיוק את אותו הדבר אם הייתי רואה אותו בפעם הראשונה. נראה שהוא לא מבחין במבטה, אבל אני שואלת בכל זאת, "בא לך ללכת קצת?" ואז נושמת לרווחה כשהוא מהנהן ומרים את זרועו במחווה שאומרת, "אחרייך." ייתכן בהחלט ששמעתי את האישה מאחורינו נאנחת.

"אז," אני אומרת, מנסה למנף בכוח את ה"הי" האגבי הזה שהוא פתח איתו. "איך עובר עליך סוף השבוע בינתיים?" הוא מעיף אליי מבט, ממצמץ פעם אחת. ברור שהוא בהחלט לא מתכוון לכבד את השאלה העלובה הזו בתשובה. יכולתי לשאול אותו באותה מידה איזה בדיקות למחלות מין הוא עשה לאחרונה. "שלי בסדר, סך הכול," אני ממשיכה בטבעיות, כאילו הוא ענה לי. "כאילו, ברור שירד אתמול גשם כל היום, אז לא יצאתי יותר מדי. אבל היום די יפה בחוץ, לא?"

אם סיבי הייתה כאן, היא הייתה מזכירה לי שאנשים שמדברים ככה על מזג האוויר יכולים להסתובב באותה מידה עם קעקוע של "אני מהמערב התיכון" על המצח. ואם כבר החלטתי להעלות תצוגת תכלית של מיטב המערב התיכון שלי, למה שלא אזרוק גם איזו מילה על מכירת החצר המעניינת ששמעתי עליה? או שאני יכולה לציין שקניתי את התיק שלי בהנחה של חמישים אחוז, והצלחתי להשיג הנחה של עוד חמישה אחוזים, בשביל לזכות ברוכסן עם נטייה קלה להפכפכות? מעניין אם ריד יהיה מעוניין לשמוע על ההשקפות שלי בסוגיית מיון לעומת כמיון?

"אמרת שיש לך רעיון," אומר ריד, וברור שהוא לא מתייחס לדילמת המינוז לעומת כמיונוז.

אני מכחכחת בגרוני ומחליטה לוותר על הניסיון לנהל שיחת חולין לטובת שנינו. "נכון. כן, טוב. אז חשבתי על מה שאמרת בשבוע שעבר. על זה שלא משנה כמה ניסית, פשוט לא הצלחת למצוא פה סימנים." אני מעיפה בו מבט. ידיי תחובות בכיסי הז'קט שלו וראשו מורכן. הוא מקשיב, אבל מקפיד לשמור על מידה מסוימת של ריחוק.

"טוב, אז האמת שסימנים הם די... הקטע שלי. בהתחשב בעבודה שלי והכול, אני תמיד שמה לב לכל הדרכים השונות שאנשים מסמנים דברים, במיוחד לשלטים – מה שהם אומרים, איך שהם אומרים את זה." הוא נעצר, ואני מספיקה לעשות חצי צעד נוסף לפני שאני נעצרת בעקבותיו ונושאת אליו מבט. פניו רציניות כל כך, פנים כאלה שממש מתחננות להתנוסס על מטבע.

"טוב, לא התכוונתי לסימנים גרפיים, יותר לסימנים במובן של אותות." נדמה לי שהרכות הקלה שנוספה לקולו נובעת מאהדה. יומני היקר, אני מדמינת אותו כותב מאוחר יותר. היום פגשתי אישה שעונדת יותר מדי סיכות ולא מבינה מהי מטפורה.

"לא, התכוונתי... כאילו, ברור, אני מבינה את זה. אבל כשרק עברתי הנה, השלטים עצמם, הם איכשהו, סוג של, אממ... – אני משקיפה על קו הרקיע של מנהטן, על מרחבי הכאוס העצומים הללו באפור וזכוכית – הם ארגנו לי איכשהו את חוויית החיים הראשונית שלי בעיר."

שתיקה ארוכה משתררת כשהוא פשוט מסתכל עליי. אני מניחה שתפיסת הארגון שלי שונה משלו, עם הבגדים המקוטלגים על פי ימים והכתיבה היומית ביומן שייחסתי לו, אבל מסיבה כלשהי – אולי מאותה סיבה שהרגשתי את החיבור המוזר הזה אליו בשבוע שעבר ולפני שנה – יש לי תחושה שהוא מבין. שהוא מבין ורוצה שאמשיך. אנחנו מתחילים ללכת שוב.

"יש לי איזה פרויקט. הדדליין הוא ביולי, שזה כאילו עוד הרבה זמן, אבל זה גם לא כל כך הרבה זמן, מפני ש..." אני עוצרת, בולעת

רוק בכבודות. אני חסומה עד כדי כך שאני אפילו לא מצליחה לומר את המילה בקול רם, ואני משערת שזה ההפך מאירוניה.

"מפני שיש לי קצת בעיה להתרכז בעבודה בזמן האחרון," אני אומרת בסופו של דבר.

"אני קצת מתקשה להאמין בזה."

"למה?"

הוא מפנה את מבטו לעבר אחד המזחים תחתינו, שמשחק קיקבול כלשהו מתנהל בו. צעקות שמחה או מחאה מזדמנות מהדהדות עד אלינו מפעם לפעם.

"כי את – זאת אומרת, אני מתכוון לפרויקטים של האותיות. מפני

שהם מאוד ... יצירתיים."

שפתיי מתהדרקות בכעס. משהו בדרך שהוא אמר יצירתיים – כאילו הוא סימן מירכאות באוויר סביב המילה – גורם לזה להישמע כאילו אני סתם מתעסקת בזה כתחביב, בשביל הכיף שלי, כאילו אני לא אשת מקצוע רצינית. אני אומרת לעצמי לעזוב את זה, אבל אז, באורח בלתי אופייני ביותר, הפה שלי שועט קדימה הרבה לפני המוח.

"אתה חושב שאנשים יצירתיים לא צריכים להתרכז בעבודה שלהם?"

"לא אמרתי את זה."

"מה שאני עושה, זה עסק לכל דבר, ו –"

"התכוונתי שזה נשמע מעניין, לעשות את מה שאת עושה. יש בזה

המון גיוון."

"אה."

אני שוקלת להסביר לו את כל הקטע של לפרוח במקום שבו שותלים אותך, להגיד לו שבזמן האחרון כולם מבקשים ממני בדיוק את אותו סגנון ציור אותיות במכחול – כתב סוחף, זקוף, עם משיכות מכחול עבות, מטושטשות כלפי מטה בחלק התחתון. מצד שני, יכול להיות שזה ייראה טיפה קטנוני מצדי להיכנס לזה, ולפחות יוצא לי לגוון קצת בסכמות הצבעים.

"אני טועה?" הוא שואל, והקטע המעניין הוא שאף על פי שאני

לא מכירה אותו בכלל בעצם, אני שוב נמלאת בתחושה ההיא לגביו,

משהו מהותי מאוד, משמעותי מאוד. הוא אף פעם לא שואל שאלה שהוא לא רוצה לדעת את התשובה עליה. בעולם של "מה שלומך?" סתמי ואוטומטי, שנראה שהתשובה היחידה המקובלת בו היא "בסדר" ניטרלי, תשומת הלב של ריד מזדהרת בייחודה. בחדותה. אני מושכת בכתיי.

"זה כמו כל דבר אחר, אני מניחה. העבודה יכולה להיעשות שגרתית, או מתסכלת, וכשזה קורה, קל מאוד להתחיל לעשות טעויות פתאום וכל פרויקט עלול להסתיים בכישלון."

הוא משתעל. מפני שאמרתי את המילה כישלון. אני תוהה אם קפיצה לנהר מהנקודה שאנחנו עומדים בה תהרוג אותי במקום, או סתם תשאיר אותי נכה. אני חושבת שהצעדים שלי באמת הופכים מהוססים לשנייה, כאילו הגוף שלי ממש מהרהר ברצינות באופציה. אחרי הכול, אין סיכוי שהמים האלה באמת מזוהמים כמו שכולם אומרים.

"זה בסדר", הוא אומר, מקפיד להיישיר מבט קדימה. "כישלונות הם חלק מהחיים."

"אני בטוחה שהעבודה שלך מעניינת!" אני פולטת בחופזה, "בטח יש לך מלא גיוון, או משהו."

אני מנסה להיזכר במילות המפתח מדף הוויקיפדיה הבלתי נהיר בעליל בנושא "אנליסטים כמותיים, הידועים גם בשם קוונטים", שניסיתי לרדת לפשרו בשבוע שעבר כהכנה לפגישה הזו. נדמה לי שהרמתי ידיים במילה סטופסטי, שדווקא די הזכירה לי את ריד באורח משונה, כי בראש שלי היא נראתה כמו מין שילוב בין סטואי וטרקסטי. אבל אני די בטוחה שבפועל זה קשור איכשהו לחשבון דיפרנציאלי.

"איזה מין פרויקט?" שואל ריד, וזאת בהחלט חסימה מכוונת מצידו. הוא לא מעוניין לדבר איתי על העבודה שלו, ואני מניחה שאני צריכה להיות אסירת תודה על זה. מענה קונקרטי מצידו כנראה היה מחייב שימוש במונחים מתמטיים עלומים והתייחסות מסוימת לארוסה לשעבר.

אני נעצרת ומצביעה על אחד הספסלים הפנויים הבודדים שנותרו בקטע העמוס הזה של הטיילת. כשאני מתיישבת, אני מניחה את התיק

שלי על הברכיים ושולפת מתוכו את מחברת הרעיונות הדקה בכריכה רכה. כשריד מתיישב לצידי, אני מתכווצת במבוכה בגלל הרשרוש שבוקע מהתיק – חצי שקית בייגלה ולפחות עשר חשבונות קמוטות ומעוכות מטארגט. אני מתחילה לדבר מייד כדי לכסות על הצליל, ואולי זו ברכה במסווה – האילוץ החיצוני שכופה עליי לגשת ישר לעניין. הוא מבטיח שלא אנתח יותר מדי את העובדה שריד הוא האדם הראשון שאני מספרת לו.

"טוב, אז יש חברה כזאת, 'לגרום לזה לקרוא' כמו 'לקרות', אבל עם א', אז זה גם, כאילו – משחק מילים כזה."

"לא הבנתי."

האמת שגם אני לא ממש הבנתי את זה, כי זה שם די גרוע שמבוסס על משחק מילים די גרוע. זה אפילו מעורר בי טיפת מבוכה, אבל אני לא רוצה להודות בזה בפניו, אז אני ממשיכה הלאה.

"הם מותג גדול ורציני שנמכר ברוב רשתות האומנות והיצירה החשובות. הם מייצרים כל מיני פריטים שאנשים יכולים ליצור מהם בעצמם יומני אירועים ייחודיים משלהם. תיקיות ואביזרים ועמודי לוח שנה."

"כמו מה שאת עושה."

"לא ממש," אני עונה, וחושבת על החנות הגדולה עם שלט הניאון באטלנטיק אבניו שביקרתי בה אחרי שיחת הטלפון הראשונה שלי עם מנהלת הקריאייטיב, אישה מהירת דיבור ועזת קול בשם איבון. המעבר המוקדש למוצרי 'לגרום לזה לקרוא' היה עמוס קונים, וחלק מהפריטים בתצוגות השונות כמעט אילו מהמדפים. האמת היא שכשבחנתי לראשונה חלק מהפריטים הגנריים יותר התמלאתי בתחושת חוסר ביטחון. עמוד ינואר שכולו כחול קרח. פברואר בגוני ורוד ואדום. מרץ, ירוק לחלוטין, מן הסתם. אפריל, טיפות גשם. ומאי? עמוד שלם שהוקדש לריקודי חגיגות אביב סביב עמוד מאי מסורתי, עטור סרטים, שגרם לכל הטריק לפרוח במקום שבו שותלים אותך ה'ארור', להיראות פאקינג מעודן בהשוואה.

מצד שני, התרגשתי מאוד כששקלתי את כל האפשרויות, כל

העיצובים שאוכל ליצור. זו עשויה להיות העבודה שתשנה את כל מהלך הקריירה שלי, שתעניק לי הזדמנויות שרוב האנשים בתחום שלי היו עושים הכול כדי לזכות בהן. ציון דרך משנה חיים, במיוחד עכשיו, כי יש אפשרות שזה מה שיאפשר לי להישאר בדירה שלי לבד, לפחות לתקופה מסוימת.

"זאת אומרת, כן," אני מתקנת, זוקרת את סנטרי. "ברור שאלה מוצרים בייצור המוני. הם לא..." אני מאבדת מומנטום. לא כאלה שכוללים צפנים מוסווים בנוגע למצב מערכת היחסים של אף אחד, זה מה שעובר לי בראש. ואם להודות באמת, זה גם יתרון נוסף של העבודה הזאת. הרי אין שום סיכוי שאתפתה לארוג קודים מטופשים ופזיזים בפרויקט שנועד לצריכה המונית.

"ייחודיים," משלים ריד, בנדיבות, אני חושבת. זאת כנראה הדרך הכי נדיבה שיש להשלים את המשפט הזה.

אני מעבירה את ידי על התיק שלי כשפניי מסמיקות, אבל מפסיקה כשהרשרוש המעצבן ההוא נשמע שוב.

"בקיצור," אני אומרת בעליזות מופגנת, מנסה לכסות על הצליל, "הם ביקשו ממני ומעוד כמה אומנים להכין שלוש הצעות עיצוב של דפי יומן לשנה שלמה. אם הם יבחרו בי, הם יוציאו ליין שלם עם העבודות שלי ויקראו לו על שמי."

"אהה," הוא ממלמל בשקט, בקול שנשמע אך בקושי, "הזדמנות עסקית."

"אתה אומר את זה כאילו זה דבר רע."

הוא מפנה את ראשו, משקיף בעיניים חסרות מבע אל מעבר לנהר. "זה לא." הוא מרים יד ומצביע על קו הרקיע של מנהטן. "ברור שזה לא דבר רע."

אבל ה"ברור שזה לא דבר רע" הזה שלו – הוא גורם לזה להישמע כאילו דווקא כן מדובר פה במשהו שלילי. האמת שהוא גורם להזדמנויות עסקיות להישמע כמו הדבר הכי גרוע בעולם בערך. כאילו קו הרקיע הזה הוא עינו של סאורון ואני פֶּרֶדוּ.

כשהוא שב ומביט בי, אור השמש העז שוטף את עיניו הכחולות

והופך אותן בהירות יותר, בזמן שהבעת פניו מתקשחת בהדרגה, מזכירה את ההבעה שהייתה לו כשהגיע לחנות בשבוע שעבר.

"למרות מה שאת אולי חושבת על העבודה שלי," הוא אומר, "אני לא איזה יועץ עסקי. זאת לא העבודה שאני עושה."

"אין לי שמץ של מושג מה אתה עושה."

"אמרתי לך. אני קור –"

עכשיו תורי להניף יד.

"חיפשתי את זה באינטרנט. אני עדיין לא מבינה מה זה. משהו עם

מתמטיקה, זה כל מה שקלטתי. אתה בטח ממש חכם."

זוויות פיו מתרוממות, גבוה יותר בצד ימין, מה שיוצר קו דקורטיבי יפהפה על לחיו, עקומה שמטפסת מסנטרו ומתעקלת בעדינות כלפי מעלה בכיוון הלחי. העקומה הזו – היא נמשכת רק שנייה, אולי שתיים, אבל אורכת די והותר זמן בשביל להיחרט במוחי. אני כנראה אנסה לצייר אותה אחר כך.

מוזז.

"אני לא רוצה שתעזור לי עם העסק שלי," אני אומרת ומסיבה את

פניי. "זאת לא המטרה של זה."

"אז מה המטרה?"

אני נושמת נשימה עמוקה, אוזרת עוז.

"זה בשביל לקבל כמה רעיונות."

אני מסבירה לו בקצרה על השלטים, מתארת לו איך הם נסכו בי השראה, איך האותיות שמתנוססות עליהם, בייחוד בעיר הזאת, ממש מתפקעות מרוב גיוון. אני מראה לו את העמוד במחברת שלי, זה שצינתי בו כמה מהשלטים המפורסמים ביותר בעיר שצוירו ביד. אני שולפת את הטלפון שלי כדי להראות לו את המפה ששמרתי, עמוסה סיכות אדומות קטנטנות שמסמנות את כל המקומות שתכננתי ללכת אליהם, אבל לפני שאני מספיקה לפתוח אותו, הוא מדבר.

"אני לא מבין למה את רוצה שאני אהיה מעורב בזה. אני לא יודע

שום דבר על אותיות."

"כי אתה איש של מספרים." זו קביעה, לא שאלה, ותגובתו היחידה

היא הטיית ראש מנומסת נוספת. זאת מחוות הסכמה, אבל גם איתות שמורה לי להמשיך, להסביר את עצמי כמו שצריך, בלי לעגל פינות. אבל אני לא בטוחה שאני יכולה לעשות את זה. לא בטוחה שאני מסוגלת להיות ישירה וכנה כמוהו. מצאתי את הכרטיס שלך, וזה נראה לי כמו סימן.

אז אני רק מושכת בכתפיי בקלילות, כאילו אני עושה דברים כאלה כל הזמן.

"בפעם האחרונה שדיברנו, אמרת שאתה שונא את העיר הזאת. וחשבתי שאולי אני אוכל לעז –"

הוא מתקשח, וזה אומר משהו, כי הוא בן אדם די קשיח באופן כללי. "את מרחמת עליי." נימת קולו חדה.

"מה? ממש לא!" לרגע, אני שוקלת לפתוח את התיק ולהראות לו את שקית הבייגלה והחשבונות מטארגט. נראה לך שאני במצב שמאפשר לי לרחם על מישהו? יכולתי לשאול אותו.

"כי אני לא... אני לא שבור לב. בגלל אייברי."

ההבהרה הקטנטנה הזו. אוי, אלוהים.

"סתם רציתי קצת חברה," אני פולטת, וזה, אני תופסת באיחור, מה שהייתי צריכה להגיד מלכתחילה. זאת לא כל האמת, אבל זה בהחלט חלק ממנה. כי כאמת רציתי חברה, וריד – האדם היחיד בעיר הזאת, בכל העולם, שיודע את הסוד שלי – עשוי להיות, מוזר ככל שזה נשמע, בדיוק האדם הנכון בשביל זה.

הוא שותק כמה שניות, ואז קם, תוחב את הידיים לכיסי הז'קט שלו ומסתובב אליי. אם הייתי רואה כל אחד אחר מלבדו עושה את זה, הייתי חושבת שזה איזה מהלך דוחה, מין דרך להתנשא עליי, ומעליי. אבל הפנים של ריד נראות מהורהרות, והיציבה שלו משוחררת יותר. אני חושבת שהוא פשוט היה צריך לזוז קצת, אפילו תזוזה זעירה שכזו.

"באמת אמרו לי לא מזמן שכדאי לי למצוא איזה תחביב, משהו

שיעסיק קצת את המוח."

אני יודעת שהוא לא יאהב את זה, אבל עכשיו אני דווקא כן מרחמת עליו, והתחושה רק מתעצמת כשהוא מוציא את היד מהכיס ומושך

בשרוול הז'קט שלו – מחווה קטנה, בלתי מודעת, שפורשת בפניי מנעד שלם של רגשות. חוסר הנוחות שלו. הבלבול שכל הרעיון הזה בכללותו ממלא אותו.

"נו, אתה רואה?" הקול שלי כל כך... עולץ. "זה יכול להיות רעיון מעולה. וגם אם זה יהיה נורא, הנוראות של זה תעסיק לך את המוח!" אני מחייכת אליו מלמטה, והוא משיב לי בהיסח הדעת בהפגנת מונוש נוספת.

ואז שוב יורדת עלינו שתיקה. ריד בוחן את אבני המדרכה האפורות בזמן שאני ממתינה לתשובתו, המחברת לפותה בדיי. "אז הם כותבים א' במקום ת'?" הוא שואל, לבסוף. אני ממצמצת מולו. לוקח לי רגע להבין על מה הוא מדבר בכלל. 'לגרום לזה לקרוא', כמובן. "כן."

"כי כשכותבים משימות ביומנים זה גורם לדברים לקרות." הוא אומר את זה בדרך נטולת מבע כל כך. סטוכסטי כל כך. מעניין מה היה קורה אם הוא היה נוכח בישיבת השיווק שבה הציעו בפעם הראשונה את הרעיון לשם הזה. נראה לי שכל הנוכחים בחדר הישיבות ההוא, פשוט היו עולים בלהבות ומתאדים מחמת אי־שביעות הרצון שלו. "אני מניחה שזה הרעיון." "זה מגוחך."

אני מהנהנת, משפילה מבט אל המחברת שלי. זה יהיה בסדר, לעשות את זה לבד. אולי זה אפילו יהיה יותר טוב בשבילי. הוא מכחך בגרונו, ממתין שארים אליו מבט. הוא נועץ בי עיניים שרק לרגע לא נראות עצובות כל כך. ואז הוא אומר, "זה מגוחך לחלוטין, אבל אני אעשה את זה."

לרכישת הספר המלא לחצי כאן